

ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ,
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡμῶν δόξα σοι.

Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς
Ἀληθείας, ὁ Πανταχοῦ Παρῶν καὶ τὰ Πάντα
Πληρῶν, ὁ Θεσαυρὸς τῶν Ἀγαθῶν καὶ Ζωῆς
Χορηγός, ἔλθε καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον, Ἀγαθὲ τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Τρισάγιον. (Σελίς 15-16).

Κύριε ἐλέησον ιβ'.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Δεῦτε προσκυνήσωμεν.(Σελ. 140).

ΨΑΛΜΟΣ Δ'. (4).

Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς
τῆς δικαιοσύνης μου, ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με.

Οἰκτείρησόν με, καὶ εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς
μου.

Υἱοὶ ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκάρδιοι; ἵνα τί
ἀγαπᾶτε ματαιότητα, καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;

Καὶ γινώτε, ὅτι ἐθαυμάστωσε Κύριος τὸν ὄσιον
αὐτοῦ, Κύριος εἰσακούσεταιί μου, ἐν τῷ κερραγένοι
με πρὸς αὐτόν.

Ὁργίζεσθε, καὶ μὴ ἀμαρτάνετε, ἃ λέγετε ἐν ταῖς
καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν κατανύγητε.

Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης, καὶ ἐλπίσατε ἐπὶ

ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ

Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός μας πάντοτε· Καὶ τώρα καὶ
πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας, Δόξα σ' ἐσένα.

Βασιλιά Οὐράνιε, Παρηγορητὴ, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλήθειας,
ὁ ὁποῖος εἶσαι παρῶν παντοῦ, καὶ γεμίζεις τὰ πάντα, ὁ θη-
σαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ χορηγὸς τῆς ζωῆς, ἔλα καὶ κατοίκησε
μέσα μας, καὶ καθάρισέ μας ἀπὸ κάθε κηλίδα, καὶ σῶσε,
Ἀγαθέ, τίς ψυχές μας.

Τρισάγιο. (Σελίδα 15-16).

Κύριε, ἐλέησον. (12 φορές).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Δεῦτε προσκυνήσωμεν.... (Σελ. 140).

ΨΑΛΜΟΣ Δ'. (4).

Ὅταν στό παρελθόν σέ παρακάλεσα, μέ εἰσάκουσες, Θεέ
μου, πού ἀποδίδεις τό δίκαιο σέ ὄλους καὶ σ' ἐμένα· στή θλίψη
μου μοῦ ἔδωσες ἀνακούφιση.

Σπλαχνίσου με καὶ εἰσάκουσε τήν προσευχή μου.

Ἄνθρωποι, μέχρι πότε θά εἶσθε σκληρόκαρδοι; Γιατί
ἀγαπᾶτε τὰ μάταια καὶ ἐπινοεῖτε ψευτιές;

Μάθετε ὅμως ὅτι καὶ ἄλλοτε μ' ἐβοήθησε μέ θαυμαστό
τρόπο, ὁ Κύριος, ἐμένα πού εἶμαι ἀφοσιωμένος σ' αὐτόν.

Ὁργίζεσθε ἐναντίον μου, μὴν ἀμαρτάνετε ὅμως κατὰ τοῦ
Θεοῦ· Γί' αὐτά πού διαλογίζεσθε στήν καρδιά σας, μετανοήστε
στό κρεβάτι τοῦ ὕπνου σας, καὶ αἰσθανθεῖτε κατάνυξη.

Προσφέρετε θυσία δικαιοσύνης, καὶ ἐλπίστε στόν Κύριο.

Κύριον.

Πολλοὶ λέγουσι· Τίς δείξει ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ;

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου,
Κύριε, ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου αὐτῶν
ἐπληθύνθησαν.

Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι, καὶ
ύπνώσω.

Ὅτι σύ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατώκισάς
με.

ΨΑΛΜΟΣ ΣΤ'. (6).

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ τῇ
ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι, ἴασαί με,
Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστᾶ μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου
ἐταράχθη σφόδρα, καὶ σύ, Κύριε, ἕως πότε;

Ἐπίστρεψον, Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου,
σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου.

Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων σου,
ἐν δὲ τῷ ἄδη τίς ἐξομολογήσεται σοι;

Ἐκοπίασα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσω καθ'
ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν
στρωμνὴν μου βρέξω.

Ἐταράχθη ἀπὸ θυμοῦ ὁ ὀφθαλμὸς μου,
ἐπαλαιώθη ἐν πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς μου.

Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν

Πολλοί (πού δέν ἐλπίζουν στόν Κύριο), λένε· Ποιός θά
μᾶς δώσει τὰ παραιτήτα γιά τή ζωή μας ἀγαθὰ;

Σ' ἐμᾶς ὁμως, Κύριε, ἡ φωτεινὴ μορφὴ σου ἔδωσε βοήθεια·
ἔδωσες εὐφροσύνη πνευματικὴ στήν καρδιά μου, (ἀλλά ὄχι
στούς ἐχθρούς μου).

Αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τούς καρπούς τους, ἀπὸ σιτάρι,
κρασί καὶ λάδι.

Ἐγὼ ὁμως ἀπόψε θά ξαπλώσω, καὶ ἀμέσως θά μέ πάρει ὁ
ὑπνος.

Διότι Ἐσύ, Κύριε μέ ἔκανες, νά κατοικῶ μέ τὴν ἐλπίδα σ'
ἐσένα, ἂν καὶ εἶμαι μόνος.

ΨΑΛΜΟΣ ΣΤ'. (6).

Κύριε, μὴ μέ ἐλέγξεις αὐστηρά (ὡς ἀμετανόητο) μέ τό
θυμό σου, οὔτε νά μέ τιμωρήσεις σκληρά μέ τὴν ὀργή σου.

Ἐλέησέ με, Κύριε, διότι εἶμαι ἐξασθενημένος· θεράπευσέ
με, Κύριε, διότι ἐταράχθηκαν τὰ κόκκαλά μου, καὶ ἡ ψυχὴ
μου εἶναι πολὺ ταραγμένη· Κι Ἐσύ, Κύριε, μέχρι πότε θά
ἀδιαφορεῖς γιά μένα;

Ἐλα κοντά μου, Κύριε, λύτρωσε τὴν ψυχὴ μου· Σῶσε με
γιά χάρη τῆς εὐσπλαχνίας σου.

Διότι μετὰ τό θάνατο δέν μπορεῖ κάποιος, νά σέ θυμᾶται,
(ὅπως τώρα)· Καὶ στόν ἄδη ποιός θά σέ δοξολογεῖ;

Κουράσθηκα ἀπὸ τό στεναγμό μου, κάθε νύχτα βρέχω τό
κρεβάτι μου, μέ τὰ δάκρυσά μου βρέχω τό στρῶμα μου.

Πόνεσαν τὰ μάτια μου (γιατί κλαίω διαρκῶς) ἐξ αἰτίας
τοῦ θυμοῦ σου· Γέρασα ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ εἶμαι περιφρονη-
μένος μπροστά στά μάτια τῶν ἐχθρῶν μου.

ἀνομίαν, ὅτι εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ μου.

Ἦκουσε Κύριος τῆς δεήσεώς μου, Κύριος τὴν προσευχήν μου προσεδέξατο.

Αἰσχυνθείησαν καὶ ταραχθείησαν πάντες οἱ ἐχθροί μου, ἀποστραφείησαν καὶ καταισχυνθείησαν σφόδρα διὰ τάχους.

ΨΑΛΜΟΣ ΙΒ'. (12)

Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

Ἔως τίνος θήσομαι βουλάς ἐν ψυχῇ μου, ὀδύνας ἐν καρδίᾳ μου, ἡμέρας καὶ νυκτός;

Ἔως πότε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ; ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὁ Θεός μου.

Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρός μου· Ἰσχυσα πρὸς αὐτόν.

Οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται, ἐὰν σαλευθῶ, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ ἐλέει σου ἤλπισα.

Αγαλλιάσεται ἡ καρδιά μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου·

Ἄισω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με, καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

(Καὶ πάλιν).

Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὁ Θεός μου.

Φύγετε μακριὰ ἀπὸ μένα, ὅλοι ὅσοι ἐργάζεσθε τὴν ἀνομία, διότι ἄκουσε ὁ Κύριος τὴ φωνὴ τοῦ θρήνου μου.

Ἄκουσε ὁ Κύριος τὴ δέησή μου· Ὁ Κύριος δέχθηκε τὴν προσευχή μου.

Ἄς ντροπιασθοῦν, καὶ ἄς ταραθοῦν ὅλοι οἱ ἐχθροί μου· Ἄς τραποῦν σὲ φυγῇ, καὶ ἄς καταντροπιασθοῦν πολὺ, καὶ τώρα ἀμέσως.

ΨΑΛΜΟΣ ΙΒ'. (12).

Ἔως πότε, Κύριε, θά μέ ἔχεις λησμονημένο τελείως; ἕως πότε θά ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπό σου ἀπὸ μένα;

Ἔως πότε θά κάνω μέσα μου σχέδια διαφυγῆς ἀπὸ τὸν κίνδυνο; καὶ ὅμως θά δοκιμάζει ἡ καρδιά μου θλίψεις ἡμέρα καὶ νύχτα;

Ἔως πότε θά ὑψώνεται ἀπειλητικός ὁ ἐχθρός μου μπροστά μου; Ρίξε βλέμμα συμπαθείας σ' ἐμένα, εἰσάκουσέ με, Κύριε Θεέ μου.

Φώτισε τὰ μάτια μου (μέ τὸ χαμόγελό σου), γιὰ νά μὴν πέσω στὸν ὕπνο τοῦ θανάτου. Γιὰ νά μὴν πεῖ κάποτε ὁ ἐχθός μου, ὑπερίσχυσα ἀπέναντί του καὶ τὸν νίκησα.

Αὐτοὶ πού μέ θλίβουν, θά χαροῦν πάρα πολὺ, ἂν κλονισθῶ καὶ πέσω· Ἐγὼ ὅμως στήριξα τὴν ἐλπίδα μου στὸ ἔλεός σου.

Θά σκιρτήσει ἀπὸ ἀγαλλίαση ἡ καρδιά μου, ὅταν θά μοῦ χαρίσεις τὴ σωτηρία·

Τότε θά ὑμνῶ εὐχαριστώντας ἐσένα τὸν Κύριο, πού μέ εὐεργέτησες, καὶ θά ψάλλω δοξάζοντας τό ὄνομα τοῦ Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

(Καὶ πάλι).

Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρός μου· Ἰσχυσα πρὸς αὐτόν. Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούια, (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός, (γ'). Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα... Καὶ νῦν... ΨΑΛΜΟΣ ΚΔ'. (24). Πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου, ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ πέποιθα, μὴ καταισχυνθεῖην εἰς τὸν αἰῶνα. Μηδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροὶ μου· καὶ γὰρ πάντες οἱ ὑπομένοντές σε, οὐ μὴ καταισχυθῶσιν. Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενηῆς. Τὰς ὁδοὺς σου, Κύριε, γινώρισόν μοι, καὶ τὰς τρίβους σου δίδαξόν με. Ὁδήγησόν με ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ δίδαξόν με, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός ὁ Σωτὴρ μου, καὶ σὲ ὑπέμεινα ὅλην τὴν ἡμέραν. Μνήσθητι τῶν οἰκτιρισμῶν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἐλέη σου, ὅτι ἀπὸ τοῦ αἰῶνός εἰσιν. Ἁμαρτίας νεότητός μου καὶ ἀγνοίας μου μὴ μνησθῆς. Κατὰ τὸ ἔλεός σου μνήσθητί μου σὺ, ἕνεκεν τῆς χρηστότητός σου, Κύριε. Χρηστός καὶ εὐθύς ὁ Κύριος, διὰ τοῦτο νομοθετήσει ἁμαρτάνοντας ἐν ὁδῷ. Ὁδηγήσει πρᾶεῖς ἐν κρίσει, διδάξει πρᾶεῖς		Ρίξε βλέμμα συμπαθείας σ' ἐμένα, εἰσάκουσέ με, Κύριε Θεέ μου. Φώτισε τὰ μάτια μου (μέ τό χαμόγελό σου), γιά νά μήν πέσω στόν ὕπνο τοῦ θανάτου· Γιά νά μήν πεῖ κάποτε ὁ ἐχθρός μου, ὑπερίσχυσα ἀπέναντί του καί τόν νίκησα. Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούια, (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός, (γ'). Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα... Καὶ νῦν... ΨΑΛΜΟΣ ΚΔ'. (24). Σ' ἐσένα, Κύριε, ὕψωσα τὴν ψυχὴ μου. Θεέ μου, σ' ἐσένα ἔχω ἐμπιστοσύνη· ποτέ μή μ' ἀφήσεις, νά ντροπιασθῶ. Καί ἄς μή γελάσουν σέ βάρος μου οἱ ἐχθροὶ μου· Γιατί ὅλοι ὅσοι δείχνουν ὑπομονή περιμένοντας τὴ βοήθειά σου, δέν θά ντροπιασθοῦν. Θαντροπιασθοῦν ἐκεῖνοι πού παρανομοῦν ματαιοπονῶντας. Κάνε σ' ἐμένα γνωστούς τούς δρόμους σου, καὶ δίδαξέ με τίς πορεῖες σου. Ὁδήγησέ με στὴν ἀλήθεια σου, καὶ δίδαξέ με, διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός ὁ Σωτὴρας μου, καὶ γι' αὐτό μέ ὑπομονή σέ περιμένω νά μέ βοηθήσεις ὅλη τὴν ἡμέρα. Θυμήσου τὴν εὐσπλαχνία καὶ τὰ ἐλέη σου, πού μᾶς ἔδωσες πρὶν ἀπὸ πολλούς αἰῶνες. Μὴ θυμηθεῖς τίς ἁμαρτίες πού ἔκανα κατὰ τὴ νεότητά μου, καὶ ὅσες διέπραξα ἀπὸ ἀγνοία. Σύμφωνα μέ τό ἔλεός σου θυμήσου με Ἐσύ, γιά χάρι τῆς ἀγαθότητάς σου, Κύριε. Ἀγαθός καὶ δίκαιος εἶναι ὁ Κύριος, Γι' αὐτό θά καθοδηγή-

όδοὺς αὐτοῦ.

Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἔλεος, καὶ ἀλήθεια τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἰλάσθητι τῇ ἁμαρτία μου· πολλὴ γὰρ ἐστὶ.

Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; νομοθετήσει αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἧ ἡρετίσατο.

Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσεται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσει γῆν.

Κραταίωμα Κύριος τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ δηλώσει αὐτοῖς.

Οἱ ὀφθαλμοί μου διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι αὐτὸς ἐκσπάσει ἐκ παγίδος τοὺς πόδας μου.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με, ὅτι μονογενῆς καὶ πτωχός εἰμι ἐγώ.

Αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν, ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με.

Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ τὸν κόπον μου, καὶ ἄφες πάσας τὰς ἁμαρτίας μου.

Ἴδε τοὺς ἐχθρούς μου, ὅτι ἐπληθύνθησαν, καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με.

Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, καὶ ῥυσαί με, μὴ καταισχυνηθῆν ὅτι ἤλπισα ἐπὶ σέ.

Ἄκακοι καὶ εὐθεῖς ἐκολλῶντό μοι, ὅτι ὑπέμεινά σε, Κύριε.

Λύτρωσαι, ὁ Θεός, τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν

σει αὐτοὺς πού ἁμαρτάνουν στό δρόμο τῆς ζωῆς τους, (γιά νά ἐπιστρέψουν).

Θά ὀδηγήσει τούς πρᾶους στή σύνεση· θά διδάξει στοὺς πρᾶους τοὺς δρόμους τῶν ἐντολῶν του.

Ἵλες οἱ ἐντολές τοῦ Κυρίου εἶναι γεμάτες ἀπό ἔλεος καὶ ἀξιοπιστία, γιά ὅσους ἐπιζητοῦν νά μάθουν τό νόμο του καί τίς ἐντολές του.

Γιά τό ὄνομά σου, Κύριε, συγχώρησε τίς ἁμαρτίες μου, γιατί εἶναι πολλές.

Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού σέβεται βαθιά τόν Κύριο; Θά τοῦ δώσει τόν νόμο του, γιά νά καθοδηγεῖται στό δρόμο τοῦ Θεοῦ, πού διάλεξε.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ θά ἀναπαύεται μέσα στά ἀγαθά, καί οἱ ἀπόγονοί του θά κληρονομήσουν τή γῆ.

Ὁ Κύριος εἶναι ἀκατανίκητη δύναμη, γι' αὐτούς πού τόν σέβονται βαθιά, καί τό βεβαιώνει ἡ διαθήκη (ἡ συμφωνία) πού ἔκανε μ' αὐτούς.

Τά μάτια μου πάντοτε εἶναι στραμμένα στόν Κύριο, διότι αὐτός θά ἐλευθερώσει τά πόδια μου ἀπό κάθε παγίδα.

Ρίξε τό βλέμμα σου σπλαχνικό ἐπάνω μου καὶ ἐλέησέ με, διότι εἶμαι μόνος καὶ ταλαίπωρος.

Οἱ θλίψεις τῆς καρδιάς μου ἔχουν γίνει πολλές· Λύτρωσέ με ἀπό τίς στενοχώριες μου.

Κοίταξε τὴν ταπείνωσή μου καὶ τόν κόπο μου, καὶ συγχώρησε ὅλες τίς ἁμαρτίες μου.

Κοίταξε τοὺς ἐχθρούς μου, ὅτι ἔγιναν πάρα πολλοί, καί μ' ἐμίσησαν ἄδικα.

Φύλαξε τὴν ψυχὴ μου καὶ λύτρωσέ με· Ἄς μὴ ντροπιασθῶ, διότι σ' ἐσένα ἐλπίζω.

θλίψεων αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ Λ'. (30).

Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυνθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με, καὶ ἐξελοῦ με.

Κλίνον πρὸς με τὸ οὖς σου, τάχυνον τοῦ ἐξελεῖσθαι με.

Γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαί με.

Ὅτι κραταίωμά μου, καὶ καταφυγή μου εἶ σύ, καὶ ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὀδηγήσεις με, καὶ διαθρέψεις με.

Ἐξάξεις με ἐκ παγίδος ταύτης, ἧς ἔκρουψάν μοι, ὅτι σὺ εἶ ὁ ὑπερασπιστής μου, Κύριε.

Εἰς χειράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου, ἐλυτρώσω με, Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας.

Ἐμίσησας τοὺς διαφυλάσσοντας ματαιότητος διακενῆς.

Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἤλπισα, ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ ἐλέει σου.

Ὅτι ἐπειδες ἐπὶ τὴν ταπείνωσίν μου, ἔσωσας ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὴν ψυχὴν μου.

Καὶ οὐ συνέκλεισάς με εἰς χειράς ἐχθρῶν, ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας μου.

Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι θλίβομαι, ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ γαστήρ μου.

Ὅτι ἐξέλιπεν ἐν ὀδύνῃ ἡ ζωὴ μου, καὶ τὰ ἔτη

Ἄκακοι καὶ εἰλικρινεῖς ἄνθρωποι μὲ ἀκολουθοῦσαν, διότι ἐγὼ ἔδειχνα ὑπομονὴν περιμένοντάς σε, Κύριε.

Λύτρωσε, Θεέ μου, τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ ὅλες τὶς θλίψεις του.

ΨΑΛΜΟΣ Λ'. (30)).

Σ' ἐσένα, Κύριε, στήριξα τὶς ἐλπίδες μου, ἄς μὴν ντροπιασθῶ ποτέ· μὲ τὴ δικαιοσύνη σου γλύτωσέ με καὶ ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τῶν κινδύνων πού διατρέχω.

Στρέψε τὸ αὐτί σου σ' ἐμένα, τρέξε γρήγορα, νά με σώσεις. Γίνε γιὰ μένα Θεὸς ὑπερασπιστὴς καὶ ἰσχυρὸ καταφύγιο, γιὰ νά με σώσεις.

Διότι Ἐσύ εἶσαι ἡ δύναμή μου καὶ τὸ καταφύγιό μου, καὶ γιὰ χάρη τοῦ ὀνόματός σου θά με ὀδηγήσεις καὶ θά με διαθρέψεις.

Θά με βγάλεις ἀπὸ τὴν παγίδα αὐτὴ πού μοῦ ἔστησαν, διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ ὑπερασπιστής μου, Κύριε.

Στά χέρια σου θά ἐμπιστευθῶ τὴν ψυχὴ μου· μὲ λύτρωσες πολλές φορές, Κύριε, Ἐσύ ὁ Θεὸς τῆς ἀλήθειας.

Μίσησες ἐκείνους πού λατρεύουν τὰ εἰδῶλα χωρὶς καμμιὰ ὠφέλεια.

Ἐγὼ ὅμως στήριξα τὶς ἐλπίδες μου στὸν Κύριο. Θά σκιρτήσω ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη γιὰ τὸ ἔλεός σου.

Γιατί εἶδες μὲ συμπάθεια τὴν ταπείνωσή μου, καὶ ἔσωσες ἀπὸ τῶν διαφόρων κινδύνων τὴ ζωὴ μου.

Καὶ δὲν ἄφησες νά συλληφθῶ, καὶ νά πέσω στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μου, ἀντίθετα στήριξες σέ εὐρυχωρία τὰ πόδια μου, (γιὰ νά κινῶνται ἐλεύθερα).

Ἐλέησέ με, Κύριε, γιατί θλίβομαι· Ταράχθηκαν ἀπὸ τὸν δίκαιο θυμό σου, κι ἐθόλωσαν τὰ μάτια μου, ἡ ψυχὴ μου καὶ

μου ἐν στεναγμοῖς.

Ἦσθἐνήσεν ἐν πτωχεῖα ἢ ἰσχύς μου, καὶ τὰ ὄσῃ μου ἐταράχθησαν.

Παρά πάντα τοὺς ἐχθροὺς μου ἐγενήθη ὄνειδος, καὶ τοῖς γείτοσί μου σφόδρα, καὶ φόβος τοῖς γνωστοῖς μου.

Οἱ θεωροῦντες με ἔξω ἔφυγον ἀπ' ἐμοῦ, ἐπελήσθη ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ καρδίας.

Ἐγενήθη ὡσεὶ σκεῦος ἀπολωλός, ὅτι ἤκουσα ψόγον πολλῶν παροικούντων κυκλόθεν.

Ἐν τῷ ἐπισυναχθῆναι αὐτοὺς ἅμα ἐπ' ἐμέ, τοῦ λαβεῖν τὴν ψυχὴν μου ἐβουλεύσαντο.

Ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, εἶπα· Σὺ εἶ ὁ Θεὸς μου ἐν ταῖς χερσί σου οἱ κληροῖ μου.

Ῥῦσαί με ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν μου, καὶ ἐκ τῶν καταδιωκόντων με.

Ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸν δούλον σου, σῶσόν με ἐν τῷ ἔλεει σου· Κύριε, μὴ καταισχυνηθῆν, ὅτι ἐπεκαλεσάμην σε.

Αἰσχυνηθῆσαν ἀσεβεῖς, καὶ καταχθῆσαν εἰς ἄδου.

Ἄλαλα γενηθήτω τὰ χεῖλη τὰ δόλια, τὰ λαλοῦντα κατὰ τοῦ δικαίου ἀνομίαν, ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ ἐξουδενώσει.

Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου, Κύριε, ἢς ἔκρυσας τοῖς φοβουμένοις σε!

Ἐξειργάσω τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ, ἐναντίον τῶν υἰῶν τῶν ἀνθρώπων.

Κατακρύψεις αὐτοὺς ἐν ἀποκρύφῳ τοῦ

τά σωθικά μου.

Διότι πέρασε καὶ ἔφθασε στό τέλος ἡ ζωὴ μου, καὶ τὰ χρόνια μου πέρασαν μέ στεναγμούς·

Ἐξασθένησε ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία ἢ δύναμή μου, καὶ τὰ κόκκαλά μου ταράχθηκαν.

Ἐγὶνα ἀντικείμενο περιφρονησεως ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς μου καὶ ἀπὸ τοὺς γείτονές μου ὑπερβολικά, καὶ προκαλῶ φόβο στοὺς γνωστούς μου·

Αὐτοὶ πού μέ βλέπουν ἔξω μέ ἀποφεύγουν. Λησμονήθηκα ἀπὸ τὴν καρδιά τῶν φίλων μου,σαν νά εἶμαι νεκρός.

Ἐγὶνα ὅπως ἓνα ἄχρηστο σκεῦος. Καὶ ἐπὶ πλέον ἄκουσα συκοφαντίες ἀπὸ πολλοὺς πού κατοικοῦν γύρω μου.

Καὶ συγκεντρώθηκαν ὅλοι αὐτοὶ μαζί, καὶ ἀποφάσισαν νά μοῦ πάρουν τὴ ζωὴ μου.

Ἐγὼ ὅμως σ' ἐσένα στήριξα τίς ἐλπίδες μου, Κύριε, εἶπα· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεὸς μου. Στὰ χέρια σου εἶναι τό μέλλον μου.

Ἀλλάξέ με ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μου καὶ αὐτῶν πού μέ καταδιώκουν.

Κάνε νά λάμψει τό πρόσωπό σου ἐπάνω σ' ἐμένα τό δούλο σου, σῶσε με μέ τό ἔλεός σου· Κύριε, μὴν ἀφήσεις νά ντροπιασθῶ, διότι ἐσένα ἐπικαλέσθηκα.

Ἄς ντροπιασθοῦν οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄς κατεβοῦν στὸν ἄδη.

Ἄς γίνουν ἄλαλα τὰ χεῖλη πού μιλοῦν μέ δόλο, καὶ ξεστομίζουν συκοφαντίες κατὰ τοῦ δικαίου μέ ὑπερηφάνεια καὶ περιφρόνηση.

Πόσο πολὺ εἶναι τό πλῆθος τῆς ἀγαθότητάς σου, Κύριε, τὴν ὁποία ἔκρυσες γι' αὐτοὺς πού σέ σέβονται!

Τὴν ἐτοίμασες, γιὰ ὅσους ἐλπίζουν σ' ἐσένα, μπροστά

προσώπου σου, από ταραχής ανθρώπων.

Σκεπάσεις αυτούς εν σκηνή από αντιλογίας γλωσσῶν.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι ἐθαυμάστωσε τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐν πόλει περιοχῆς.

Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· Ἀπέριμμαι ἀπὸ προσώπου τῶν ὀφθαλμῶν σου.

Διὰ τοῦτο εἰσήκουσας τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγῆναι με πρὸς σέ.

Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον πάντες οἱ ὅσοι αὐτοῦ, ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύριος, καὶ ἀνταποδίδωσι τοῖς περισσῶς ποιῶσιν ὑπερηφανίαν.

Ἀνδρίζεσθε, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδιά ὑμῶν, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύριον.

ΨΑΛΜΟΣ 90.

Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀλίσθησεται.

Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπῶ ἐπ' αὐτόν.

Ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχῶδους.

Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιδίς, ὄπλω κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.

Οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας.

Ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ.

στούς ἀνθρώπους.

Θά τοὺς κρύψεις σέ κρυφὸ καταφύγιο τῆς προστασίας σου ἀπὸ ταραχῆ ἀνθρώπων.

Θά τοὺς σκεπάσεις μέσα στή σκηνή σου ἀπὸ γλώσσες συκοφαντίας.

Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος, διότι ἔδειξε θαυμαστό τό ἔλεός του σ' ἐμένα, τὸν νά ἤμουν σέ πόλη περιτειχισμένη.

Καὶ ὅμως ἐγὼ μέσα στήν ἀμηχανία μου (τὴν παραζάλη μου) εἶπα· Ἐχω ἀπορριφθεῖ μακριά ἀπὸ τὰ μάτια σου.

Ἐσὺ ὅμως ἄκουσες τὴ φωνή τῆς δεήσεώς μου, ὅταν κραύγασα πρὸς ἐσένα.

Ἀγαπήσατε τὸν Κύριο ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς, διότι ὁ Κύριος ἐπιζητεῖ τὴν ἀλήθεια, καὶ ἀνταποδίδει τὴν τιμωρία σ' αὐτούς, οἱ ὅποιοι δείχνουν περίσσια ὑπερηφάνεια.

Νά εἰσθε ἀνδρεῖοι, καὶ νά παίρνει δύναμη ἡ καρδιά σας, ὅλοι ἐσεῖς πού στηρίζετε τίς ἐλπίδες σας στὸν Κύριο.

ΨΑΛΜΟΣ. (90).

Αὐτὸς πού κατοικεῖ κάτω ἀπὸ τὴ βοήθεια τοῦ Ὑψίστου, θά ἀναπαύεται κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ.

Θά λέγει στὸν Κύριο· Εἶσαι βοηθός μου καὶ καταφύγιό μου· (Αὐτὸς εἶναι) ὁ Θεός μου, καὶ θά ἐλπίζω σ' αὐτόν.

Διότι αὐτὸς θά σέ γλυτώσει ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν, καὶ ἀπὸ κάθε λόγο πού φέρνει ταραχή.

Μέ τὰ νῶτα του θά σέ σκεπάζει καὶ θά ἐλπίζεις στή προστασία τῶν φτερῶν του· ὡς ἀσπίδα θά σέ περικυκλώσει ἡ ἀλήθειά του.

Δέν θά φοβηθεῖς ἀπὸ φόβο νυκτερινό, ἀπὸ βέλος πού πετᾷ τὴν ἡμέρα.

Ἀπὸ κάθε πράγμα πού κινεῖται μέσα στό σκοτάδι, ἀπὸ

Πεσεΐται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σέ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ.

Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καὶ ἀνταπόδοσιν ἁμαρτωλῶν ὄψει.

Ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου, τὸν Ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου.

Οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κακά, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου.

Ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου.

Ἐπὶ χειρῶν ἀρουσί σε, μήποτε προσκόψης πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.

Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσει, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα.

Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἤλπισε, καὶ ῥύσομαι αὐτόν, σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου.

Κεκράξεται πρὸς με, καὶ εἰσακούσομαι αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ εἶμι ἐν θλίψει· Ἐξελοῦμαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν.

Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούια, (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός, (γ').

Κύριε, ἐλέησον (γ').

Δόξα... Καὶ νῦν...

κάθε συναπάντημα καὶ δαιμόνιο, πού ἐνεργεῖ κατὰ τό μεσημέρι.

Θά πέφτουν (νεκροί) χίλιοι ἀπὸ τὰ ἀριστερά σου καὶ δέκα χιλιάδες ἀπὸ τὰ δεξιά σου, ἐσένα ὅμως δέν θά σέ πλησιάσει (τό κακό).

Ἀντίθετα, ἐσύ θά ἔχεις ἀνοιχτά τὰ μάτια σου, καὶ θά βλέπεις, πῶς τιμωροῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

(Θά λές): Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου. (Καὶ ἡ ἀπάντηση): Τὸν Ὑψιστο ἔβλεες καταφύγιό σου.

Δέν θά σέ πλησιάσουν ποτέ κακά, καὶ καμμιά μάστιγα ἀσθενείας δέν θά πλησιάσει στήν κατοικία σου.

Διότι θά δώσει ἐντολή στοὺς ἀγγέλους του, νά σέ διαφυλάξουν σέ ὅλους τοὺς δρόμους (τῆς ζωῆς) σου.

Θά σέ σηκώσουν στὰ χέρια, γιά νά μή σκοντάψει τό πόδι σου σέ καμμιά πέτρα.

Θά πατήσεις ἐπάνω σέ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκο (δηλητηριώδη φίδια) καὶ δέν θά πάθεις τίποτε, καὶ θά καταπατήσεις λιοντάρια καὶ δράκοντες.

Ἐπειδὴ ὁ δούλος μου αὐτός στήριξε τὴν ἐλπίδα του σ' ἐμένα, (λέγει ὁ Θεός), θά τὸν γλυτώσω (ἀπὸ κάθε κίνδυνο): Θά τὸν σκεπάσω προστατευτικά, γιὰτί ἀναγνωρίζει τό ὄνομά μου.

Θά κράζει πρὸς ἐμένα καὶ θά τὸν ἀκούω, θά εἶμαι μαζί του σέ κάθε θλίψη· Θά τὸν βγάλω ἀπὸ τίς δοκιμασίες καὶ θά τὸν δοξάσω.

Θά χαρίσω σ' αὐτόν μακροημέρευση, καὶ θά τοῦ δείχνω τὴ σωτηρία μου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούια (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός (γ').

(Καί ψάλλομεν τό ἐξῆς μετά ἐφθυμίου ἀνά στίχον): Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γνῶτε ἔθνη καὶ ἠττᾶσθε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Ἐπακούσατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Ἰσχυρότερες ἠττᾶσθε. Ἐὰν γὰρ πάλιν ἰσχύσητε, καὶ πάλιν ἠττηθήσεσθε. Καὶ ἦν ἂν βουλήν βουλευθήσεσθε, διασκεδάσει Κύριος. Καὶ λόγον, ὃν ἐὰν λαλήσητε, οὐ μὴ ἐμμεῖν ἔν ὑμῖν, Τὸν δὲ φόβον ὑμῶν οὐ μὴ φοβηθῶμεν, οὐδ' οὐ μὴ ταραχθῶμεν. Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἡμῶν, αὐτὸν ἀγιάσωμεν, καὶ αὐτὸς ἔσται ἡμῖν φόβος. Καὶ ἐὰν ἐπ' αὐτῷ πεποιθῶς ᾧ ἔσται μοι εἰς ἀγιασμόν. Καὶ πεποιθῶς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ, καὶ σωθήσομαι δι' αὐτοῦ. Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει, ἴδε φῶς μέγα. Οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ, καὶ σκιά θανάτου, φῶς λάμψει ἐφ' ἡμᾶς. Ὅτι Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱός, καὶ ἐδόθη ἡμῖν. Οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.		Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα... Καὶ νῦν... (Ψάλλουμε τό ἐξῆς: Μέ ἐπωδὸ: Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός). Ὁ Θεός εἶναι μαζί μας, κατανοήστε το ἐσεῖς τὰ ἔθνη καὶ ὑποχωρήστε, διότι εἶναι μαζί μας ὁ Θεός. Ἀκούστε το μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ἔσεῖς οἱ ἰσχυροί, ὑποχωρήστε. Ἐὰν ἀποκτήσετε πάλι δύναμη, πάλι θὰ ἠττηθεῖτε (θὰ νικηθεῖτε). Καὶ ὅποια ἀπόφαση κι ἂν πάρετε, θὰ τὴ ματαιώσῃ ὁ Θεός. Καὶ ὅποιο λόγο ἀπειλητικό κι ἂν πεῖτε, δέν θὰ πραγματοποιηθεῖ γιὰ χάρη σας. Καὶ δέν θὰ φοβηθοῦμε τό φόβο τό δικό σας, οὔτε θὰ ταραχθοῦμε. Ἀντίθετα ἂς ἀποδείξουμε τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτός ἂς εἶναι γιὰ μᾶς ὁ μόνος φόβος, πού ἐμπνέεται ἀπ' αὐτόν. Καὶ ἐὰν ἔχω τὴν πεποίθησή μου σ' αὐτόν, αὐτό θὰ εἶναι γιὰ μένα αἰτία ἀγιασμοῦ. Καὶ θὰ στηρίξω τὴν πεποίθησή μου (τὴν ἐμπιστοσύνη μου) ἐπάνω του, καὶ θὰ σωθῶ μέσω αὐτοῦ. Νά ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά πού μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός. Ὁ λαὸς πού πορευόταν στό σκοτάδι, εἶδε μέγα φῶς. Ἔσεῖς πού κατοκεῖτε σὲ χώρα καὶ σκιά θανάτου, θὰ λάμψει φῶς ἐπάνω σας.. Διότι ἓνα Παιδί γεννήθηκε γιὰ σᾶς, Υἱός καὶ δόθηκε σ' ἐσᾶς. Τὰ διάσημα (τά διακριτικά) τῆς ἐξουσίας του εἶναι ἐπάνω

Καί τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον. Καί καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μεγάλῃς Βουλῆς Ἄγγελος. Θαυμαστός σύμβουλος. Θεὸς ἰσχυρός, Ἐξουσιαστής, Ἄρχων εἰρήνης. Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Δόξα... Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Καὶ νῦν... Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γνῶτε ἔθνη καὶ ἡττάσθε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Τροπάρια (χῦμα). Τὴν ἡμέραν διελθῶν, εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, τὴν ἑσπέραν, αἰτοῦμαι, σὺν τῇ νυκτὶ ἀναμάρτητον, παράσχου μοι, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με. Δόξα... Τὴν ἡμέραν παρελθῶν, δοξολογῶ σε, Δέσποτα, τὴν ἑσπέραν αἰτοῦμαι, σὺν τῇ νυκτὶ ἀσκανδάλιστον, παράσχου μοι, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με. Καὶ νῦν... Τὴν ἡμέραν διαβάς, ὑμνολογῶ σε, Ἄγιε, τὴν ἑσπέραν, αἰτοῦμαι, σὺν τῇ νυκτὶ ἀνεπίβουλον, παράσχου μοι, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με. Ἡ ἀσώματος φύσις, τὰ Χερουβίμ, ἀσιγήτοις σε ὕμνοις, δοξολογεῖ. Ἐξαπτέρυγα ζῶα, τὰ Σεραφίμ, ταῖς ἀπαύστοις φωναῖς σε, ὑπερψοῖ.		στόν ὦμο του. Καί ἡ εἰρήνη, πού θά φέρει, δέν θά ἔχει τέλος. Καί τό ὄνομά του εἶναι: Ἀγγελιοφόρος τῆς μεγάλης βουλῆς (ἀποφάσεως) τοῦ Θεοῦ. Θαυμαστός Σύμβουλος. Θεὸς ἐξουσιαστής, ἄρχοντας τῆς εἰρήνης. Πατέρας τοῦ μελλοντικοῦ αἰῶνα. Δόξα... Διότι εἶναι μαζί μας ὁ Θεός. Καὶ νῦν... Διότι εἶναι μαζί μας ὁ Θεός. Ὁ Θεός εἶναι μαζί μας, κατανοῆστε το ἐσεῖς τά ἔθνη καὶ ὑποχωρῆστε, διότι εἶναι μαζί μας ὁ Θεός. Τροπάρια (χῦμα). Ἀφοῦ πέρασα τὴν ἡμέρα, σέ εὐχαριστῶ, Κύριε, Ζητῶ τό βράδυ μαζί μέ τή νύχτα ἀναμάρτητο, δός μου τα, Σωτήρα, καὶ σῶσε με. Δόξα Πατρί... Ἀφοῦ προσπέρασα τὴν ἡμέρα, σέ δοξολογῶ, Κύριε. Ζητῶ τό βράδυ μαζί μέ τή νύχτα ἀσκανδάλιστο, δός μου τα, Σωτήρα, καὶ σῶσε με. Καὶ νῦν... Ἀφοῦ ἔχω διαβεῖ τὴν ἡμέρα, σέ ὑμνολογῶ, Ἄγιε· Ζητῶ τό βράδυ μαζί μέ τή νύχτα χωρίς ὑπουλότητα σέ βάρος μου, δός μου τα, Σωτήρα, καὶ σῶσε με. Ἡ ἀσώματη φύση, δηλαδή τά Χερουβίμ, μέ ἀκατάπαυστους ὕμνους σέ δοξολογοῦν. Τά Ἐξαπτέρυγα, τά ζωντανά ὄντα (μέ τά ἔξη φτερά), δη-

Τῶν Ἀγγέλων τε πᾶσα ἡ στρατιά, τρισαγίοις σέ
ἄσμασιν, εὐφημεῖ.

Πρὸ γὰρ πάντων ὑπάρχεις, ὁ ὢν Πατήρ, καὶ
συνάναρχον ἔχεις, τὸν σὸν Υἱόν.

Καὶ ἰσότημον φέρων, Πνεῦμα ζωῆς, τῆς Τριάδος
δεικνύεις, τὸ ἀμερές.

Παναγία Παρθένε, Μήτηρ Θεοῦ, οἱ τοῦ Λόγου
αὐτόπται, καὶ ὑπουργοί,

Προφητῶν καὶ Μαρτύρων, πάντες χοροί, ὡς
ἀθάνατον ἔχοντες, τὴν ζωὴν,

Ἵπὲρ πάντων πρεσβεύσατε, ἐκτενωῶς, ὅτι
πάντες ὑπάρχομεν, ἐν δεινοῖς.

Ἵνα πλάνης ῥυσθέντες, τοῦ πονηροῦ, τῶν
Ἀγγέλων βοηθώμεν, τὴν ᾠδὴν.

Ἄγιε, Ἄγιε, Ἄγιε, Τρισάγιε Κύριε, ἐλέησον καὶ
σῶσον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως.

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα,
ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ
ἀοράτων.

Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱόν
τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς
γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ
φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ
γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι'
οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν
ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν

λαδὴ τὰ Σεραφίμ, μέ ἀκατάπαυστες φωνές σέ ὑπερυψώνουν.

Καὶ ὅλη ἡ στρατιά τῶν Ἀγγέλων σέ ἐγκωμιάζει μέ τὸν
τρισαγίο ὕμνο.

Διότι Ἐσύ ὑπάρχεις πρὶν ἀπὸ ὅλα, ὁ ἀληθινὸς Πατέρας,
καὶ ἔχεις μαζί σου ἐπίσης Ἄναρχο τὸν Υἱό σου.

Καὶ φέροντας ἰσότημο τό Πνεῦμα τῆς ζωῆς, δείχνεις ὅτι ἡ
Ἁγία Τριάδα εἶναι ἀχώριστη.

Παναγία Παρθένε, Μητέρα του Θεοῦ, Απόστολοι, πού
εἶδατε μέ τὰ μάτια σας τό Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τόν
ὑπηρετήσατε·

Ἵλα τὰ πλήθη τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Μαρτύρων, πού
ἔχετε ἀθάνατη τὴ ζωὴ,

Πρεσβεύσατε γιὰ ὅλους παρατεταμένα, διότι ὅλοι βρι-
σκόμαστε μέσα σέ δεινά (συμφορές).

Ἵστε ὅλοι ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὸν πονηρό, νά κραυγά-
σουμε τὸν ὕμνο τῶν Ἀγγέλων.

Ἄγιε, Ἄγιε, Ἄγιε, Τρισάγιε Κύριε, ἐλέησε καὶ σῶσε μας.
Ἀμήν.

Τὸ σύμβολο τῆς Πίστεως.

Πιστεύω σέ ἓνα Θεό, Πατέρα, παντοκράτορα, Ποιητὴν
οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ὁρατῶν ὅλων καὶ τῶν ἀοράτων.

Καὶ σέ ἓνα Κύριον Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ τὸν
Μονογενῆ, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα πρὶν ἀπὸ
ὅλους τοὺς αἰῶνες· Φῶς ἀπὸ φῶς, Θεὸν ἀληθινὸ ἀπὸ Θεόν
ἀληθινό, πού γεννήθηκε καὶ δέν δημιουργήθηκε, πού εἶναι
ὁμοούσιος (τῆς ἴδιας οὐσίας) μέ τὸν Πατέρα, καὶ διὰ τοῦ
ὁποίου ἐγιναν τὰ πάντα.

(Πιστεύω στὸν Χριστό), ὁ ὁποῖος γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους

καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας
τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου
Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.

Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς
Γραφάς.

Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ
καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας
καὶ νεκρούς, οὗ της βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ
Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν
Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ
συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν
Ἐκκλησίαν.

Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.

Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, πρέσβευε ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν. (γ').

Πᾶσαι αἱ οὐράνιαι Δυνάμεις τῶν ἁγίων
Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων, πρεσβεύσατε ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν (δίς).

Ἅγιε Ἰωάννη, Προφήτα καὶ Προδρόμε, καὶ
Βαπτιστὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν (δίς).

Ἅγιοι ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, Προφῆται, καὶ Μάρ-

καὶ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ
πῆρε σάρκα ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὴ Μαρία τὴν Παρθένο,
καὶ ἔγινε ἄνθρωπος.

Καὶ σταυρώθηκε γιὰ μᾶς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ποντίου Πι-
λάτου, καὶ ἔπαθε, καὶ ἐτάφη.

Καὶ ἀναστήθηκε κατὰ τὴν τρίτη ἡμέρα σύμφωνα μὲ τίς
Γραφές.

Καὶ ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς, καὶ κάθεται στὰ δεξιά τοῦ
Πατέρα.

Καὶ θὰ ἔλθει πάλι μὲ δόξα, γιὰ νὰ κρίνει ζωντανούς καὶ
νεκρούς, καὶ ἡ Βασιλεία του δὲν θὰ ἔχει τέλος.

(Πιστεύω) Καὶ στό Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, πού εἶναι Κύριος, δί-
νει ζωή, πηγάζει (ἐκπορεύεται) ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ
προσκυνεῖται μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, καὶ δοξάζεται
μαζί τους, καὶ μίλησε μὲ τοὺς Προφῆτες.

(Πιστεύω) Σέ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ
Ἐκκλησία.

Ὁμολογῶ ὅτι ὑπάρχει ἓνα Βάπτισμα γιὰ συγχώρηση
ἁμαρτιῶν.

Περιμένω ἀνάσταση νεκρῶν.

Καὶ περιμένω ζωὴ μελλοντικὴ αἰώνια. Ἀμήν.

Παναγία Κυρία Θεοτόκε, πρέσβευε γιὰ μᾶς τοὺς
ἁμαρτωλοὺς. (γ').

Ὅλες οἱ οὐράνιες Δυνάμεις τῶν ἁγίων Ἀγγέλων καὶ
Ἀρχαγγέλων, πρεσβεύσατε γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. (β').

Ἅγιε Ἰωάννη Προφήτα καὶ Προδρόμε καὶ Βαπτιστὰ τοῦ
Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς τοὺς

τυρες, καὶ πάντες Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν. (δ΄).

Ὅσοι, θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, Ποιμένες, καὶ Διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν (δ΄).

(Ὁ Ἅγιος τοῦ Ναοῦ).

Ἡ ἀήττητος, καὶ ἀκατάλυτος, καὶ θεία δύναμις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, μὴ ἐγκαταλίπης ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς (δ΄).

Ὁ Θεός, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς (γ΄).

Καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Τρισάγιον (Σελίς 15-16).

(Τῇ Δευτέρᾳ καὶ Τετάρτῃ τροπάρια τὰ ἐξῆς):

Φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, Χριστέ ὁ Θεός, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, μήποτε εἴπη ὁ ἐχθρὸς μου· Ἴσχυσα πρὸς αὐτόν.

Δόξα...

Ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου, γενοῦ, ὁ Θεός, ὅτι μέσον διαβαίνω παγίδων πολλῶν, ῥῦσαί με ἐξ αὐτῶν, καὶ σῶσόν με, ἀγαθέ, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρησίαν, διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρός, πρὸς εὐμένειαν Δεσπότη· μὴ παρίδης ἁμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν, σαρκὶ καταδεξάμενος.

(Τῇ Τρίτῃ καὶ Πέμπτῃ.

ἁμαρτωλοὺς. (β΄).

Ἅγιοι ἔνδοξοι Απόστολοι, Προφῆτες καὶ Μάρτυρες καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι, πρεσβεύσατε γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. (β΄).

Ὅσοι θεοφόροι Πατέρες μας, Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, πρεσβεύσατε γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. (β΄).

(Ὁ Ἅγιος τοῦ Ναοῦ).

Ἡ ἀήττητη καὶ ἀκατάλυτη καὶ θεία δύναμη τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, μὴ ἐγκαταλείψεις ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. (β΄).

Θεέ μου, συγχώρησε ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. (γ΄).

Καὶ ἐλέησέ μας.

Τρισάγιο. (Σελίδα 15-16).

(Κατὰ τὴ Δευτέρᾳ καὶ τὴν Τετάρτῃ λέγονται τροπάρια).

Φώτισε τὰ μάτια μου, Χριστέ Θεέ μου, γιὰ νὰ μὴν πέσω στὸν ὕπνο τοῦ θανάτου, γιὰ νὰ μὴν πεῖ κάποτε ὁ ἐχθρὸς μου, «τόν νίκησα».

Δόξα...

Γίνε βοηθὸς τῆς ψυχῆς μου, Θεέ μου, διότι διαβαίνω μέσα ἀπὸ πολλές παγίδες· Λύτρωσέ με ἀπ' αὐτές, καὶ σῶσε με, Ἀγαθέ, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ δὲν ἔχομε θάρρος ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν ἁμαρτημάτων μας, Ἐσύ παρακάλεσε, Θεοτόκε Παρθένε, αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα· Διότι ἔχει πολλή δύναμη ἢ παρακλήση τῆς Μητέρας, γιὰ νὰ κάνει εὐνοϊκὸ τὸν Κύριο· Μὴν παραβλέψεις, πάνσεμνη, τίς ἰκεσίες τῶν ἁμαρτωλῶν· Διότι εἶναι σπλαχνικὸς, καὶ μπορεῖ νὰ σώζει, ἐκεῖνος πού κα-

Τροπάρια, τά ἐξῆς):

Τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν μου τὸ ἄυπνον ἐπίστασαι, Κύριε, καὶ τῆς ἀθλίας σαρκός μου, τὸ ἄτονον ἔγνωσ, ὁ πλάσας με· διὸ εἰς χεῖράς σου, παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου. Σκέπασόν με πτέρυξι τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἵνα μὴ ὑπνώσω εἰς θάνατον, καὶ τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς μου φώτισον, ἐν τῇ τρυφῇ τῶν θείων λόγων σου, καὶ διεγείρον με ἐν καιρῷ εὐθέτω, πρὸς σὴν δοξολογίαν, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρῖμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου.

Ὡς φοβερὰ ἡ κρίσις σου, Κύριε, τῶν Ἀγγέλων παρισταμένων, τῶν ἀνθρώπων εἰσαγομένων, τῶν βίβλων ἀνεωγμένων, τῶν ἔργων ἐρευνημένων, τῶν λογισμῶν ἐξεταζομένων. Ποία κρίσις ἔσται ἐν ἐμοί, τῷ συλληφθέντι ἐν ἁμαρτίαις; τίς μου τὴν φλόγα κατασβέσει; τίς μου τὸ σκότος καταλάμψει; εἰ μὴ, σὺ, Κύριε, ἐλεήσεις με, ὡς φιλόανθρωπος;

Δόξα...

Δάκρυά μοι δός, ὁ Θεός, ὡς ποτε τῇ γυναικὶ τῇ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἀξιώσόν με βρέχειν τοὺς πόδας σου, τοὺς ἐμέ ἐκ τῆς ὁδοῦ, τῆς πλάνης ἐλευθερώσαντας, καὶ μύρον εὐωδίας σοι προσφέρειν, βίον καθαρὸν ἐν μετανοίᾳ μοι κτισθέντα, ἵνα ἀκούσω κἀγὼ τῆς εὐκταίας σου φωνῆς. Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

ταδέχθηκε νὰ πάθει σωματικά γιὰ μᾶς.

(Κατὰ τὴν Τρίτη καὶ Πέμπτη.

Τροπάρια τά ἐξῆς):

Γνωρίζεις, Κύριε, ὅτι δέν κοιμοῦνται οἱ ἀόρατοι ἐχθροί μου, καὶ γνωρίζεις ἐπίσης τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀθλίου μου σώματος, Πλάστη μου· γι' αὐτὸ στά χεῖρια σου ἐμπιστεύομαι τὸ πνεῦμα μου. Σκέπασέ με μέ τά φτερά τῆς ἀγαθότητάς σου, γιὰ νὰ μὴν πέσω σέ ὕπνο θανάτου· Καί φώτισε τά πνευματικά μου μάτια, μέ τὴν ἀπόλαυση τῶν θεϊκῶν σου λόγων· καὶ ξύπνα με στόν κατάλληλο καιρὸ, γιὰ νὰ δοξολογήσω ἐσένα, πού εἶσαι ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ρίξε ἐπάνω μου σπλαχνικό τό βλέμμα σου, καὶ ἐλέησέ με, σύμφωνα μέ τὴν κρίση πού ἔχεις, γι' αὐτούς πού ἀγαποῦν τό ὄνομά σου.

Πόσο φοβερὴ θά εἶναι ἡ κρίση σου, Κύριε, ὅταν θά παραστέκονται οἱ Ἄγγελοι, θά ὀδηγοῦνται μπροστά σου οἱ ἄνθρωποι, θά ἀνοίγονται τά βιβλία, θά ἐρευνοῦνται τά ἔργα, θά περνοῦν ἀπό λεπτομερῆ ἐξέταση οἱ λογισμοί· ποία κατάδικη θά ἐπιβληθεῖ σ' ἐμένα, πού γεννήθηκα μέσα σέ ἁμαρτίες; Ποιός θά μοῦ σβήσει τὴ φλόγα τῆς κολάσεως; ποιός θά μοῦ φωτίσει τό σκοτάδι; ἐάν Ἐσύ δέν μέ ἐλεήσεις, ὡς φιλόανθρωπος;

Δόξα...

Δός μου δάκρυα, Θεέ μου, ὅπως κάποτε στὴν ἁμαρτωλὴ γυναίκα, καὶ ἀξιώσέ με, νὰ βρέχω τά πόδια σου, τά ὅποια μέ ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τό δρόμο τῆς πλάνης, καὶ νὰ σοῦ προσφέρω, ὡς εὐωδιαστό μύρο, ζωὴ καθαρὴ, πού μοῦ προῆλθε ἀπὸ τὴ μετάνοια· Γιὰ νὰ ἀκούσω καὶ ἐγὼ τὴ φωνή σου, πού εὐχομαί· ἡ

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν ἀκαταίσχυντον, Θεοτόκε, ἐλπίδα σου ἔχων, σωθήσομαι, τὴν προστασίαν σου κεκτημένος, Πανάχραντε, οὐ φοβηθήσομαι, καταδιώξω τοὺς ἐχθροὺς μου, καὶ τροπώσομαι αὐτούς, μόνην ἀμπεχόμενος, ὡς θώρακα, τὴν σκέπην σου, καὶ τὴν παντοδύναμον βοήθειάν σου, καθικετεύων, βοῶ σοι· Δέσποινα, σῶσόν με ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ ἀνάστησόν με ἐκ ζοφώδους ὕπνου, πρὸς σὴν δοξολογίαν, δυνάμει τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Κύριε, ἐλέησον (Μ').

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὴν τιμιωτέραν... (Σελίς 39-40).

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

Εὐχή τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Κύριε, Κύριε, ὁ ὄυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς βέλους πετομένου ἡμέρας, ῥῦσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις. Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς καὶ τὸ νυκτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαίᾳ σου

πίστη σου σέ ἔσωσε, πήγαινε στό καλό, μέ ειρήνη.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐχοντας, Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα σ' ἐσένα πού δέν ντροπιάζεσαι, θά σωθῶ. Κατέχοντας τὴν προστασία σου, Παναμόλυνη, δέν θά φοβηθῶ. Θά καταδιώξω τοὺς ἐχθροὺς μου, καὶ θά τοὺς τρέψω σέ φυγή, φορώντας ὡς θώρακα μόνο τὴ σκέπη σου· καὶ ζητώντας ἱκετευτικά τὴν παντοδύναμη βοήθειά σου, φωνάζω σ' ἐσένα· Κυρία, σῶσε με μέ τίς πρεσβεῖες σου, καὶ ἀνάστησέ με ἀπὸ τόν κατασκότεινο ὕπνο γιὰ νά σέ δοξολογῶ, μέ τὴ δύναμη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πού πήρε σάρκα ἀπὸ σένα.

Κύριε, ἐλέησον. (40 φορές).

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ...

Τὴν τιμιωτέραν... (Σελίς 39-40).

Στό ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Μέ τίς εὐχῆς τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας.

Ἀμήν.

Εὐχή τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Κύριε, Κύριε, Ἐσύ πού μᾶς γλύτωσες ἀπὸ κάθε βέλος, πού πετάει τὴν ἡμέρα, λύτρωσέ μας καὶ ἀπὸ κάθε πράγμα πού κινεῖται στό σκοτάδι. Δέξου τόν ἐσπερινὴ θυσία τό ὅτι ὑψώνουμε σ' ἐσένα τὰ χέρια μας. Καὶ καταξίωσέ μας νά περάσουμε ἄμεμπτα τό χρονικὸ διάστημα τῆς νύχτας, ἀπείραχτοι ἀπὸ τό κακό· Καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε ταραχὴ καὶ δειλία πού μᾶς φέρνει ὁ διάβολος. Χάρισε στίς ψυχές μας κατάνυξη, καὶ στοὺς λογισμοὺς μας φροντίδα, σχετικά μέ τὴν

κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα καὶ ἐν τῇ καθ' ὕπνον ἡσυχία ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυμίαν βλαβεράν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου, εὐδοκία καὶ ἀγαθότητι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν. (Σελίς 140).

ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50).

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

ἐκ μέρους σου ἐξέταση σέ βάρος μας, κατὰ τὴ φοβερὴ καὶ δίκαιή σου κρίση. Κράτησε καθηλωμένο (καρφωμένο) τὸ σῶμα μας ἀπὸ τὸ φόβο σου, καὶ νέκρωσε τὰ ἐπίγεια μέλη μας, ὥστε, καὶ κατὰ τὴν ἡσυχία στή διάρκεια τοῦ ὕπνου, νὰ χαιρόμαστε μέ τῇ θεωρίᾳ τῶν δικαίων ἀποφάσεών σου. Καὶ ἀπομάκρυνε ἀπὸ μᾶς κάθε ἀπρεπῆ φαντασία, καὶ βλαβερὴ ἐπιθυμία. Καὶ κράτησέ μας ὀρθίους κατὰ τὸν καιρὸ τῆς προσευχῆς, γιὰ νὰ εἴμαστε στηριγμένοι στὴν πίστη, καὶ νὰ προοδεύουμε στὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν σου μέ τὴν ἀγάπη καὶ ἀγαθότητα τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μαζί μέ τὸν ὁποῖο εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, καὶ μαζί μέ τὸ Πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν. (Σελίς 140).

ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50).

Ἐλέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα μέ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ σύμφωνα μέ τὸ πλῆθος τῆς εὐσπλαχνίας σου σβῆσε ἐντελῶς τὴν παρανομία μου.

Πλύνε με πάλι καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀνομία μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισέ με.

(Ζητῶ τὸ ἔλεός σου), διότι ἐγὼ ἀναγνωρίζω τὴν ἀνομία μου καὶ ἡ ἁμαρτία μου ὀρθώνεται μπροστά μου γιὰ πάμου καὶ ἡ ἁμαρτία μου εἶναι μπροστά μου γιὰ πάντα

Σ' ἐσένα ἀποκλειστικὰ ἡμάρτησα, καὶ ἔπραξα τὸ πονηρὸ μπροστά σου (τὰ ὁμολογῶ αὐτά), γιὰ νὰ φανεῖς, πόσο δίκαιος εἶσαι στίς καταδικαστικές ἀποφάσεις σου, καὶ νὰ ἀναδειχθεῖς νικητής, ὅταν κακόβουλα σέ ἐπικρίνουν.

(Ἐλέησέ με), διότι μέσα σέ ἀνομίες ἔγινε ἡ σύλληψή μου,

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ραντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιόν μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσιν.

Ῥῥσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ

καὶ μέσα σὲ ἁμαρτίες μέ κυφόρησε στὰ σπλάχνα τῆς ἡ μητέρας μου.

Ἐσὺ ἀγαπᾷς τὴν ἀλήθεια. Φανέρωσέ μου τὰ ἄγνωστα καὶ κρυμμένα μυστήρια τῆς σοφίας σου, (γιά νά φυλαχθῶ).

Θά μέ ραντίσεις μέ ὑσσωπο (ποῶδες φυτό ὅπως ὁ βασιλικός) καὶ θά καθαρισθῶ· θά μέ πλύνεις καὶ θά λευκανθῶ πῶ πολύ ἀπό τό χιόνι.

Θά μέ κάνεις νά ἀκούσω λόγια πού προξενοῦν ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη· θά αἰσθανθοῦν ἀγαλλίαση τά ταπεινωμένα ὅστά μου (τά κόκκαλά μου).

Ἀπόστρεψε (γύρισε) τό πρόσωπό σου ἀπό τίς ἁμαρτίες μου, καὶ σβῆσε ἐντελῶς ὅλες τίς ἀνομίες μου.

Καρδιά καθαρὴ κτίσε μέσα μου, ὦ Θεέ, καὶ ἐγκαινίασε στὰ κατάβαθά μου πνεῦμα μέ ὀρθό φρόνημα.

Μὴ μέ ἀπορρίψεις ἀπὸ τό πρόσωπό σου, καὶ μὴν ἀφαιρέσεις ἀπό μένα τό Πνεῦμα σου τό Ἅγιο.

Δῶσε μου τὴν ἀγαλλίαση γιά τὴ σωτηρία, πού προέρχεται ἀπό σένα, καὶ στήριξέ με μέ πνεῦμα αὐτοκυριαρχίας.

Ἔτσι θά διδάξω τό νόμο σου σὲ πολλοὺς παρανόμους, ὥστε νά ἐπιστρέψουν σ' ἐσένα πολλοὶ ἀσεβεῖς.

Ἀπάλλαξέ με, Θεέ μου, Θεέ Σωτήρα μου, ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῶν αἱμάτων, (πού χύθηκαν ἐξ αἰτίας μου)· τότε ἡ γλῶσσα μου θά διαλαλεῖ μέ ἀγαλλίαση τὴν ἀγαθὴ δικαιοσύνη σου.

Κύριε, θά ἀνοίξεις τά χεῖλη μου, καὶ τό στόμα μου θά διαλαλεῖ τόν ὕμνο σου.

Διότι, ἂν ἠθέλες θυσία, εὐχαρίστως θά τὴν πρόσφερα. Ἐσὺ ὅμως δέ μένεις εὐχαριστημένος μέ ὀλοκαυτώματα (θυσία πού καίεται ὅλο τό ζῶο).

Θεός οὐκ ἐξουδενώσει.

Αγάθυνον Κύριε ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών
καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλημ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης,
ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου
μόσχους.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΑ'. (101)

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ
κραυγὴ μου πρὸς σέ ἐλθέτω.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, ἐν
ἧ ἂν ἡμέρᾳ, θλίβωμαι, κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου.

Ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ
ἐπάκουσόν μου,

Ὅτι ἐξέλιπον ὡσεὶ καπνὸς αἱ ἡμέραι μου, καὶ
τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

Ἐπλήγην ὡσεὶ χόρτος, καὶ ἐξηράνθη ἡ καρδιά
μου, ὅτι ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον μου.

Ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου ἐκολλήθη τὸ
ὄστούν μου τῇ σαρκί μου.

Ὁμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῶ, ἐγενήθην ὡσεὶ
νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ.

Ἠγρύπνησα, καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον
μονάζον ἐπὶ δώματος.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἀνείδιζόν με οἱ ἐχθροί μου,
καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ' ἐμοῦ ὤμνουν.

Ὅτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον, καὶ τὸ πόμα
μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρνων.

Θυσία εὐάρεστη στὸν Θεό εἶναι ἡ ψυχὴ ἢ συντετριμμένη·
Καρδιά συντετριμμένη καὶ ταπεινωμένη ὁ Θεός δέ θά τὴν πε-
ριφρονήσει.

Δεῖξε, Κύριε, ἀγαθοσύνη στὴ Σιών μὲ τὴ χάρη σου, καὶ ἄς
ξαναχτισθοῦν τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ.

Τότε θά δεχθεῖς θυσία σύμφωνη μὲ τὸ Νόμο σου,
εὐχαριστήρια θυσία καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε θά μπορούν νά ἀνεβάσουν ἐπάνω στοῦ βωμοῦ σου νε-
αρούς ταύρους.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΑ'. (101).

Κύριε, εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου καὶ ἡ κραυγὴ μου ἄς
φθάσει σ' ἐσένα.

Μὴν ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπό σου ἀπὸ μένα· ὅποιαν ἡ
μέρα θλίβωμαι, στρέψε τὸ αὐτί σου σ' ἐμένα.

Ὅποιαν ἡμέρα θά σε ἐπικαλεσθῶ, ἐπάκουσέ με ἀμέσως.

Διότι χάθηκαν ὡς καπνὸς οἱ ἡμέρες μου, καὶ τὰ κόκκαλά
μου ὡς φρύγανα (προσανάμματα) καταξεράθησαν.

Χτυπήθηκα ὡς χόρτο, καὶ ξεράθηκε ἡ καρδιά μου, διότι
λησμόνησα, νά φάγω τὸ ψωμί μου.

Ἀπὸ τῆ φωνῆ τοῦ στεναγμοῦ μου ἐκόλλησαν τὰ κόκκαλά
μου στὴ σάρκα μου (ἔγινα πετσί καὶ κόκκαλο).

Ἐγινα ὅμοιος μὲ πελεκᾶνο ἐρημικό (μοναχικό), ὅμοιος μὲ
νυχτοπούλι πού θρηνεῖ ἐπάνω σέ ἐρειπωμένο σπίτι.

Ἀγρύπνησα, καὶ ἔγινα ὅπως τὸ μοναχικό σπουργίτι
ἐπάνω σέ στέγη.

Ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ περιγελοῦσαν οἱ ἐχθροί μου, καὶ αὐτοί
πού πρὶν μὲ ἐπαινοῦσαν, τώρα ὀρκίζονται ἐναντίον μου καὶ
μὲ καταριῶνται.

Από προσώπου τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ὅτι ἐπάρας κατέρραξάς με.

Αἱ ἡμέραι μου ὡσεὶ σκιά ἐκλίθησαν, καὶ γὰρ ὡσεὶ χόρτος ἐξηράνθην.

Σὺ δέ, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Σὺ ἀναστὰς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών, ὅτι καιρὸς τοῦ οἰκτειρῆσαι αὐτήν, ὅτι ἦκει καιρὸς.

Ὅτι εὐδόκησαν οἱ δοῦλοί σου τοὺς λίθους αὐτῆς, καὶ τὸν χοῦν αὐτῆς οἰκτειρήσουσι.

Καὶ φοβηθήσονται τὰ ἔθνη τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν σου.

Ὅτι οἰκοδομήσει Κύριος τὴν Σιών, καὶ ὀφθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ.

Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν, καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν.

Γραφήτω αὕτη εἰς γενεὰν ἑτέραν, καὶ λαὸς ὁ κτιζόμενος αἰνέσει τὸν Κύριον.

Ὅτι ἐξέκυψεν ἐξ ὕψους ἀγίου αὐτοῦ, Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐπέβλεψε.

Τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λῦσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθνατωμένων.

Τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐν Σιών τὸ ὄνομα Κυρίου, καὶ τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ἐν τῷ ἐπισυναχθῆναι λαοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ βασιλεῖς τοῦ δουλεύειν τῷ Κυρίῳ.

Γιατί ἔφαγα τὴ στάχτη τοῦ πένθους μου ὡς ἄρτο, καὶ τὸ νερό πού πίνω, τὸ ἀνακατώνω μὲ τὰ δάκρυα τοῦ θρήνου μου.

(Ὅλα αὐτὰ τὰ παθαίνω) ἐξ αἰτίας τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, διότι ἀφοῦ μ' ἐξερρίζωσες (ἀπὸ τὴν Πατρίδα μου), μ' ἐπέταξες (ἐδῶ στήν ξένη χώρα).

Οἱ ἡμέρες μου χάνονται ὅπως ἡ σκιά, καὶ ἐγὼ ξεράθηκα ὅπως τὸ χόρτο.

Ἐσὺ ὅμως, Κύριε, παραμένεις αἰώνια, καὶ τὸ ὄνομά σου μνημονεύεται ἀπὸ γενιά σέ γενιά.

Ἐσὺ, Κύριε, σῆκω καὶ δεῖξε τὴν εὐσπλαχνία σου στήν Ἱερουσαλήμ, διότι εἶναι καιρὸς, νά τὴν σπλαχνισθεῖς, πράγματι ἦλθε ὁ καιρὸς.

Διότι οἱ δοῦλοι σου ἐπιθύμησαν καὶ τίς ἐρειπωμένες πέτρες της, καὶ ἐπιθυμοῦν νά φιλήσουν τὸ χῶμα της.

Καὶ τότε θά φοβηθοῦν τὰ ἔθνη τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴ δόξα σου.

Διότι θά ξαναχτίσει ὁ Κύριος τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ θά ἐμφανισθεῖ ἐκεῖ μὲ ὅλη τὴ δόξα του.

Ἐρριξε στοργικό βλέμμα στήν προσευχὴ τῶν ταπεινῶν, καὶ δέν περιφρόνησε τὴ δέησή τους.

Ἄς γραφεῖ ἡ προφητεία αὐτὴ γιὰ τὴν ἐπόμενη γενιά, καὶ ὁ λαὸς πού θά γεννηθεῖ (βλέποντας τὴν ἐκπλήρωσή της) ἄς δοξολογήσει τὸν Κύριο.

Διότι ἔσκυψε ἀπὸ τὸ ἅγιο ὕψος του, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ὁ Κύριος ἔρριξε στοργικό βλέμμα στὴ γῆ.

Γιὰ νά ἀκούσει τὸ στεναγμὸ τῶν ἀλυσσοδεμένων, γιὰ νά ἀπελευθερώσει ἀπὸ τὰ δεσμά τοὺς υἱοὺς αὐτῶν πού θανατώθηκαν στήν ἐξορία.

Απεκρίθη αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἰσχύος αὐτοῦ· Τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡμερῶν μου ἀνάγγελόν μοι.

Μὴ ἀναγάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμερῶν μου, ἐν γενεᾷ γενεῶν τὰ ἔτη σου.

Κατ' ἀρχὰς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἰμάτιον παλαιωθήσονται.

Καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται, σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν.

Οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου κατασκηνώσουσι, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα κατευθυνθήσεται.

Προσευχὴ Μανασσῆ, Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας.

Κύριε παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, τοῦ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῶν τοῦ δικαίου, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν σὺν παντὶ τῷ κόσμῳ αὐτῶν, ὁ πεδήσας τὴν θάλασσαν τῷ λόγῳ τοῦ προστάγματος, σου, ὁ κλείσας τὴν ἄβυσσον, καὶ σφραγισάμενος αὐτὴν τῷ φοβερῷ καὶ ἐνδόξῳ ὀνόματί σου, ὃν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου, ὅτι ἄστεκτος ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξης σου, καὶ ἀνυπόστατος ἡ ὀργὴ τῆς ἐπὶ ἀμαρτωλοῖς ἀπειλῆς σου, ἀμέτρητόν τε καὶ ἀνεξιχνίαστον τὸ ἔλεος τῆς ἐπαγγελίας σου.

Γιὰ νὰ ἀναγγεῖλουν αὐτοὶ στὴ Σιών τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ ψάλουν τὴ δοξολογία του ἐκεῖ στὴν Ἱερουσαλήμ·

Ὅταν θὰ συγκεντρωθοῦν στὸ ἴδιο μέρος λαοὶ πολλοὶ καὶ βασιλεῖς, γιὰ νὰ ὑπηρετοῦν τὸν Κύριο.

(Καὶ ὁ αἰχμάλωτος λαός) ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε μέ ὄση δύναμη τοῦ ἀπέμεινε· ἀνάγγελέ μου, Κύριε, τίς λιγοστὲς ἡμέρες πού μοῦ ἔχουν μείνει. (Ἄραγε θὰ προλάβω νὰ δῶ τὴν ἐπιστροφή, ἀπὸ τὴν ἐξορία);

Μὴ μέ πάρεις ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ στὴ μέση τῆς ζωῆς μου, Ἐσὺ πού τὰ ἔτη σου εἶναι ἀτελείωτα ἀπὸ γενιά σὲ γενιά.

Στὴν ἀρχή, Κύριε, θεμελίωσες τὴ γῆ, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἶναι οἱ οὐρανοί.

Αὐτοὶ θὰ χαθοῦν, Ἐσὺ ὅμως παραμένεις· καὶ ὅλος ὁ κόσμος ὅπως ἓνα ἔνδυμα θὰ παλιώσει.

Καὶ ὡς (νὰ εἶναι) ἐπανωφόρι θὰ τὸν περιτυλίξεις, καὶ θὰ τὸν ἀλλάξεις· Ἐσὺ ὅμως παραμένεις ὁ ἴδιος καὶ τὰ ἔτη σου δέν θὰ τελειώσουν.

Τὰ τέκνα τῶν δούλων σου θὰ ἐγκατασταθοῦν μέ ἀσφάλεια, καὶ οἱ ἀπόγονοὶ τους θὰ προοδεύουν μέσα στοὺς αἰῶνες.

Προσευχὴ τοῦ Μανασσῆ, Βασιλιᾶ τῆς Ἰουδαίας.

Κύριε παντοκράτορα, Θεέ τῶν πατέρων μας, τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τοῦ Ἰσαάκ, καὶ τοῦ Ἰακώβ, καὶ τῶν πιστῶν ἀπογόνων τους· Ἐσὺ πού δημιούργησες τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ μαζί μέ ὅλη τὴν ὠραιότητά τους· Ἐσὺ πού δέσμευσες τὴ θάλασσα μέ τὸ λόγο τοῦ προστάγματος σου· Ἐσὺ πού ἐκλείσες τὴν ἄβυσσον καὶ τὴ σφράγισες μέ τὸ φοβερό καὶ ἐνδοξο ὄνομά σου· Ἐσὺ, τὸν ὅποιο τὰ πάντα φρίττουν, καὶ τρέμουν ἀπὸ τὴ δύναμή σου· Διότι εἶναι ἀβάσταχτη ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξας σου, καὶ

Σὺ γὰρ εἶ Κύριος ὕψιστος, εὐσπλαγχνος, μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ κακίας ἀνθρώπων. Σὺ, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου ἐπηγγείλω μετάνοιαν, καὶ ἄφεσιν τοῖς ἡμαρτηκόσι σοι, καὶ τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου ὥρισας μετάνοιαν ἀμαρτωλοῖς εἰς σωτηρίαν. Σὺ οὖν, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, οὐκ ἔθου μετάνοιαν δικαίοις, τῷ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, τοῖς οὐχ ἡμαρτηκόσι σοι, ἀλλ' ἔθου μετάνοιαν ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ, διότι ἡμαρτον ὑπὲρ ἀριθμὸν ψάμμου θαλάσσης. Ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου, Κύριε, ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου, καὶ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἀτενίσαι, καὶ ἰδεῖν τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀδικιῶν μου, κατακαμπτόμενος πολλῷ δεσμῷ σιδηρῷ, εἰς τὸ μὴ ἀνανεῦσαι τὴν κεφαλὴν μου, καὶ οὐκ ἔστι μοι ἄνεσις, διότι παρώργισα τὸν θυμόν σου, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, μὴ ποιήσας τὸ θέλημά σου, καὶ μὴ φυλάξας τὰ προστάγματά σου. Καὶ νῦν, κλίνω γόνυ καρδίας, δεόμενος τῆς παρὰ σοῦ χρηστότητος. Ἠμάρτηκα, Κύριε, ἡμάρτηκα, καὶ τὰς ἀνομίας μου ἐγὼ γινώσκω, ἀλλ' αἰτοῦμαι δεόμενος. Ἄνες μοι, Κύριε, ἄνες μοι, καὶ μὴ συναπολέσης με ταῖς ἀνομίαις μου, μηδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνίσας τηρήσης τὰ κακά μοι, μηδὲ καταδικάσης με ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς· διότι σὺ εἶ Θεός, Θεὸς τῶν μετανοούντων, καὶ ἐν ἐμοὶ δείξεις πᾶσαν τὴν ἀγαθωσύνην σου, ὅτι ἀνάξιον ὄντα, σώσεις με κατὰ τὸ πολὺ ἔλεός σου, καὶ αἰνέσω σε

ἀνυπόφορη ἢ ὀργή τῆς ἀπειλῆς σου γιὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμέτρητο καὶ ἀνεξιχνίαστο (ἀνεξερεύνητο) τό ἔλεος πού δείχνεις μέ τίς ὑποσχέσεις σου. Διότι Ἐσὺ εἶσαι Κύριος ὕψιστος, εὐσπλαχνος, μεγαλόψυχος καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοεῖς γιὰ τίς κακίες τῶν ἀνθρώπων. Ἐσὺ, Κύριε, σύμφωνα μέ τό πλῆθος τῆς καλοσύνης σου ὑποσχέθηκες μετάνοια καὶ ἄφεση ἀμαρτιῶν, σ' αὐτούς πού ἀμάρτησαν σ' ἐσένα, καὶ σύμφωνα μέ τό πλῆθος τῆς εὐσπλαχνίας σου ὄρισες μετάνοια στοὺς ἀμαρτωλοὺς γιὰ τὴ σωτηρία τους. Ἐσὺ λοιπόν, Κύριε Θεέ τῶν Δυνάμεων, δέν ὄρισες μετάνοια γιὰ τοὺς Δικαίους, τόν Ἀβραάμ καὶ τόν Ἰσαάκ καὶ τόν Ἰακώβ, πού δέν ἀμάρτησαν σ' ἐσένα, ἀλλά ὄρισες μετάνοια σ' ἐμένα τόν ἀμαρτωλό, διότι ἀμάρτησα ἀναρίθμητα περισσότερο ἀπό τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας. Πλήθυναν οἱ ἀνομίες μου, Κύριε, πλήθυναν οἱ ἀνομίες μου, καὶ δέν εἶμαι ἄξιος, νά ἀτενίσω καὶ νά δῶ τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τῶν ἀδικιῶν μου, ἐπειδὴ ἀναγκάζομαι νά λυγίσω ἐξ αἰτίας πολλῶν σιδερένιων δεσμῶν, γιὰ νά μὴ μπορῶ, νά σηκῶσω τό κεφάλι μου, καὶ δέν ὑπάρχει σ' ἐμένα ἀνακούφιση, διότι ἔχω προκαλέσει ὑπερβολικά τό θυμό σου, καὶ ἔπραξα τό πονηρό ἐνώπιόν σου, καὶ δέν ἔκανα τό θέλημά σου, καὶ δέν ἐτήρησα τίς ἐντολές σου. Καὶ τώρα λυγίζω τὰ γόνατα τῆς καρδιάς μου παρακαπαρακαλώντας καὶ ζητώντας τὴν ἐκ μέρους σου ἀγαθότητα. Ἀμάρτησα, Κύριε, ἀμάρτησα, καὶ γνωρίζω ἐγὼ τίς ἀνομίες μου· ἀλλὰ παρακαλώντας ζητῶ δός μου, Κύριε, ἀνακούφιση, δός μου ἀνακούφιση, καὶ μὴ μέ ἀφήσεις νά χαθῶ μαζί μέ τίς ἀνομίες μου, οὔτε κρατώντας αἰώνια τὴν ὀργή σου νά διατηρήσεις ἄσβεστα τὰ λάθη μου, οὔτε νά μέ καταδικάσεις στέλλοντάς με στόν ἄδη· διότι Ἐσὺ εἶσαι Θεός, Θεός τῶν μετα-

διὰ παντὸς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς μου. Ὅτι σὲ ὑμνεῖ πᾶσα ἡ δύναμις τῶν οὐρανῶν, καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

Ἀμήν.

Τρισάγιον. (Σελίς 15-16).

Καὶ τὰ ἐξῆς τροπάρια:

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοὶ τὴν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα...

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν, μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὐσπλαχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου, πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν...

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν, ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

Κύριε ἐλέησον (μ').

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἑνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ

νοούντων, καὶ θὰ δείξεις σ' ἐμένα ὅλη τὴν καλοσύνη σου· διότι, μολονότι εἶμαι ἀνάξιος, θὰ μὲ σώσεις, σύμφωνα μὲ τό πολὺ ἔλεός σου, καὶ θὰ σὲ ὑμνῶ γιὰ πάντα ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Διότι ἐσένα ὑμνοῦν ὅλες οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν καὶ δική σου εἶναι ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τρισάγιο. (Σελίδα 15-16).

Καὶ τὰ ἐξῆς τροπάρια:

Ἐλέησέ μας, Κύριε, ἐλέησέ μας· Διότι στερημένοι ἀπὸ κάθε ἀπολογία αὐτὴ τὴν ἰκεσία προσφέρουμε σ' ἐσένα ὡς Κύριον ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ· Ἐλέησέ μας.

Δόξα...

Κύριε, ἐλέησέ μας, διότι σ' ἐσένα ἔχουμε πεποίθηση· μὴν ὀργισθεῖς ὑπερβολικὰ ἐναντίον μας, οὔτε νά θυμηθεῖς τὶς ἀνομίες μας· ἀλλὰ ρίξε σπλαχνικὸ βλέμμα καὶ τώρα ὡς εὐσπλαχνος, καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας· διότι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεὸς μας, καὶ ἐμεῖς λαὸς σου· Ὅλοι εἴμαστε ἔργα τῶν χειρῶν σου, καὶ τό ὄνομά σου ἐπικαλούμεθα.

Καὶ νῦν...

Ἄνοιξέ μας τὴν πύλη τῆς εὐσπλαχνίας, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντας σ' ἐσένα ἅς μὴν ἀποτύχουμε· ἅς ἀπαλλαγοῦμε μὲ τὴ μεσολάβησή σου ἀπὸ τὶς δυσκολίες· διότι Ἐσὺ εἶσαι ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

Κύριε, ἐλέησον. (40 φορές)..

Δόξα... Καὶ νῦν...

μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε
Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Εὐχή.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ
μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μία
Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν,
καὶ οἷς ἐπίστασαι κρίμασι, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον
δοῦλόν σου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰῶνων, Ἀμήν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 140).

ΨΑΛΜΟΣ ΞΘ' (69).

Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχε, Κύριε,
εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι σπεῦσον.

Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ
ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ
καταισχυνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μοι κακά.

Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυρόμενοι, οἱ
λέγοντές μοι: Εὐγε, εὐγε.

Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοί,
πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός, καὶ λεγέτωσαν διὰ
παντός· Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ
σωτήριόν σου.

Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης, ὁ Θεός,
βοήθησόν μοι· Βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ,
Κύριε, μὴ χρονίσης.

Ἐσένα, πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ
ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς νά
φθαρεῖς τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινὴ Θεοτόκο, ἐσένα με-
γαλύνουμε.

Στό ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,
Θεέ μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας.

Ἀμήν.

Εὐχή.

Κύριε Θεέ, Πατέρα Παντοκράτορα, Κύριε Υἱέ μονογε-
νές, Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, μία Θεότητα, μία Δύναμη,
ἐλέησέ με τὸν ἁμαρτωλό· καὶ μέ τὴ δικαιοσύνη πού γνωρίζεις,
σῶσε με τὸν ἀνάξιο δούλο σου, διότι εἶσαι ἄξιος δοξολογίας
στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίδα 140).

ΨΑΛΜΟΣ ΞΘ' (69).

Θεέ μου, πρόσσεξέ με καὶ βοήθησέ με· Κύριε, τρέξε νά μέ
βοηθήσεις.

Ἄς καταισχυνοῦν καὶ ἄς ντροπιασθοῦν, αὐτοὶ πού
ζητοῦν τὴν ψυχὴν μου.

Ἄς στραφοῦν πίσω ἄπρακτοι καὶ ἄς ντροπιασθοῦν, αὐτοὶ
πού θέλουν τὸ κακό μου.

Ἄς ὀπισθοχωρήσουν ἀμέσως ντροπιασμένοι, αὐτοὶ πού
στή θλίψη μου λένε χαρούμενοι· Εὐγε, εὐγε (ώραῖα, ώραῖα).

Ἄς σκιρτήσουν ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ ἄς εὐφρανθοῦν, ὅλοι
ὅσοι ζητοῦν τὴν ἐνίσχυσή σου, Θεέ μου, καὶ ἄς λένε πάντοτε:
Ἄς δοξάζεται ὁ Κύριος, ὅλοι ὅσοι ποθοῦν τὴ σωτηρία, πού
προέρχεται ἀπὸ σένα.

Ψαλμός ΡΜΒ'. (142). (Σελίς 27-28). ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ (Σελίς 48-50). ΤΜΗΜΑ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ Καθαρᾶ Δευτέρα. (Τριώδιον. Σελίς 139154). Καθαρᾶ Τρίτη. (Τριώδιον. Σελίς 154168). Καθαρᾶ Τετάρτη. (Τριώδιον. Σελίς 184198). Καθαρᾶ Πέμπτη. (Τριώδιον. Σελίς 198-212). (Κατά τάς ἄλλας ἑβδομάδας: Θεοτοκάριον). Τρισάγιον. (Σελίς 15-16). Καί τό ἐξῆς τροπάριον μετά τῶν στίχων αὐτοῦ. Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ· ἄλλον γάρ ἐκτός σου βοηθόν, ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ἡμᾶς. Στίχ. Αἰνεῖτε τόν Θεόν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτόν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐπὶ ταῖς δυναστείας αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτόν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ. Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα. Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ, αἰνεῖτε αὐτόν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργάνῳ. Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτόν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν Θεόν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.			Ἐγὼ ὅμως εἶμαι φτωχός καὶ ἄθλιος· Θεέ μου, βοήθησέ με. Βοηθός μου καὶ λυτρωτής μου εἶσαι Ἐσύ, Κύριε, μὴ καθυστερήσεις. Ψαλμός 142. (Σελίδα 27-28). ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ (Σελίδα 48-50). ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ Καθαρῆ Δευτέρα. (Τριώδιο. Σελίδα 139154). Καθαρῆ Τρίτη. (Τριώδιο. Σελίδα 134168). Καθαρῆ Τετάρτη. (Τριώδιο. Σελίδα 184198). Καθαρῆ Πέμπτη. (Τριώδιο. Σελίδα 198-212). (Κατά τίς ἄλλες ἑβδομάδες: Θεοτοκάριο). Τρισάγιο. (Σελίδα 15-16). Καί τό ἐξῆς τροπάριον μετὰ τοὺς στίχους του. Κύριε τῶν Δυνάμεων, μείνε μαζί μας· Διότι ἄλλον ἐκτός ἀπὸ σένα βοηθὸ στίς θλίψεις δέν ἔχομε. Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησέ μας. Στίχ. Ὑμνεῖτε τὸν Θεὸ στὸν ἅγιο ναὸ του· ὑμνεῖτε τον, ὅσοι ζεῖτε κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔργο τῆς παντοδυναμίας του. Στίχ. Ὑμνεῖτε τον γιὰ τὰ ἔργα τῆς παντοδυναμίας του· ὑμνεῖτε τον σύμφωνα μετὰ τὸ πλῆθος τοῦ μεγαλείου του. Στίχ. Ὑμνεῖτε τον μετὰ τὸν ἦχο τῆς σάλπιγγας· ὑμνεῖτε τον μετὰ ψαλτήρι (ἔγχορδο ὄργανο) καὶ κιθάρα. Στίχ. Ὑμνεῖτε τον μετὰ τύμπανα καὶ ἱερούς χορούς· ὑμνεῖτε τον μετὰ χορδές καὶ ὄργανα. Στίχ. Ὑμνεῖτε τον μετὰ ἤχηρά κύμβαλα (τά χάλκινα πιάτα τῆς μουσικῆς)· ὑμνεῖτε τον μετὰ κύμβαλα πού προκαλοῦν πάταγο· κάθε πλάσμα πού ἀναπνέει, ἅς ὑμνεῖ τὸν Κύριο.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου βοηθόν ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα... Κύριε, εἰ μὴ τοὺς Ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου συμπαθοῦσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν, Σῶτερ, ὑμνήσαι σε, ὃν εὐλογοῦσιν ἀπαύστως Ἄγγελοι; Καρδιογνώστα, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, Θεοτόκε, πταισμάτων, πρὸς σέ κατέφυγον, Ἄγνή, σωτηρίας δεόμενος. Ἐπίσκεψαι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχήν, καὶ πρόσβευε τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, δοθῆναι μοι τὴν ἄφεσιν, ὧν ἔπραξα δεινῶν, μόνη εὐλογημένη. Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπης με, ἀνθρωπίνῃ προστασίᾳ, μὴ καταπιστεύσης με, ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθημι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Κύριε, ἐλέησον (μ'). Ὁ ἐν παντί καιρῷ.». κ.λ.π. (Σελίς 146-147). ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἀγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα, ἢ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀνθρώποις τῇ παραδόξῳ σου κηρύσει ἐνώσασα καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς		Ἵμνεῖτε τὸν Θεὸν στὸν ἅγιο ναὸ του. Ἵμνεῖτε τον, ὅσοι ζεῖτε κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔργο τῆς παντοδυναμίας του. Κύριε τῶν Δυνάμεων, μείνε μαζί μας· Διότι ἄλλον ἐκτός ἀπὸ σένα βοηθὸ στίς θλίψεις δέν ἔχομε. Κύριε τῶν Δυνάμεων ἐλέησέ μας. Δόξα... Κύριε, ἂν δέν εἶχαμε πρεσβευτὲς τοὺς Ἁγίους σου, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου νά μᾶς συμπαθεῖ, πῶς θά τολμούσαμε, Σωτήρα, νά σέ ὑμνήσουμε, ἐσένα πού δοξολογοῦν ἀπαυστα οἱ Ἄγγελοι; Καρδιογνώστα, σπλαχνίσου τίς ψυχές μας. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Εἶναι πολλά τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου, Θεοτόκε· σ' ἐσένα κατέφυγα, Ἄγνή, ζητώντας σωτηρία· ἐπισκέψου τὴν ἄρρωστη ψυχή μου, καὶ μεσίτευε στὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας, νά μοῦ δοθεῖ ἡ συγχώρηση τῶν κακῶν πού ἔπραξα, μόνη εὐλογημένη. Παναγία Θεοτόκε, σέ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς μου μὴ μέ ἀφήσεις, μὴ μέ ἐμπιστευθεῖς σέ ἀνθρώπινη βοήθεια, ἀλλὰ Ἐσύ ἢ ἴδια βοήθησέ με καὶ ἐλέησέ με. Ὅλη τὴν ἐλπίδα μου τὴν ἀποθέτω σ' ἐσένα, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη σου. Κύριε, ἐλέησον. (40 φορές). «Ὁ ἐν παντί καιρῷ.». κ.λ.π. (Σελίδα 146-147). ΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ Ἀκηλίδωτη, ἀμόλυντη, ἄφθορη, ὀλοκάθαρη, ἀγνή Παρθέ-

οὐρανίους συνάψασα· ἢ τῶν ἀπηλπισμένων μόνη ἔλπις καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθεια, ἢ ἐτοιμία ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον· μὴ βδελύξη με τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἐναγῆ, τὸν αἰσχροῖς λογισμοῖς καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν ὅλον ἑμαυτὸν ἀχρειώσαντα, καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου, ῥαθυμία γνώμης, δοῦλον γενόμενον. Ἄλλ' ὡς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ Μητῆρ, φιλανθρώπως σπλαγχνίθητι ἐπ' ἑμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἄσωτῷ, καὶ δέξαι μου τὴν ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων προσφερομένην σοι δέησιν, καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ ἡμῶν Δεσπότην καὶ Κύριον, τῇ μητρικῇ σου παρρησίᾳ χρωμένη δυσώπησον, ἵνα ἀνοίξη καὶ μοι τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος καὶ, παριδῶν μου τὰ ἀναρίθμητα πταίσματα, ἐπιστρέψῃ με πρὸς μετάνοιαν καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον ἀναδείξῃ με. Καὶ πάρεσό μοι αἰεὶ, ὡ ἐλεήμων, καὶ συμπαθῆς, καὶ φιλάγαθος, ἐν μέν τῷ παρόντι βίῳ θερμὴ προστάτης καὶ βοηθός τὰς τῶν ἐναντίον ἐφόδους ἀποτεριχίζουσα καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσα με· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου τὴν ἄθλιαν μου ψυχὴν περιέπουσα καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόρρω αὐτῆς ἀπελεύνουσα. Ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ῥυομένη κολάσεως, καὶ τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα. Ἦς καὶ τύχοιμι, Δέσποινα μου, ὑπεραγία Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ

νε, Κυρία, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, Ἐσύ πού ἔνωσες τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ μέ τοὺς ἀνθρώπους μέ τὴν παράδοξη γέννησή σου, καὶ ἔνωσες τὴν ἀποδιωγμένη φύση τοῦ γένους μας μέ τὰ οὐράνια, ἢ μόνη ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων καὶ βοήθεια τῶν πολεμουμένων, ἢ πρόθυμη συμπαράσταση αὐτῶν πού τρέχουν κοντά σου, καὶ καταφύγιο ὅλων τῶν χριστιανῶν, μὴ σιχαθεῖς ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό, τὸ μολυσμένο, πού ἐξαχρείωσα ὀλόκληρο τὸν ἑαυτό μου μέ αἰσχροὺς λογισμοὺς καὶ λόγους καὶ πράξεις, καὶ ἔγινα δοῦλος τῶν ἡδονῶν τῆς ζωῆς ἐξ αἰτίας τῆς ραθυμίας (ταμπελιᾶς) τῆς γνώμης μου. Ἄλλὰ ὡς Μητέρα τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, σπλαχνίσου φιλάνθρωπα ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό καὶ ἄσωτο, καὶ δέξου τὴ δέησή μου πού προσφέρεται σ' ἐσένα ἀπὸ ἀκάθαρτα χεῖλη, καὶ τὸν Υἱό σου, τὸ Δεσπότη καὶ Κύριό μας, χρησιμοποιώντας τὸ μητρικό σου θάρρος, παρακάλεσέ τον νὰ ἀνοίξει καὶ σ' ἐμένα τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα τῆς ἀγαθότητάς του, καὶ ἀφοῦ παραβλέψῃ τὰ ἀναρίθμητά μου πταίσματα, νὰ μέ ἐπιστρέψῃ σέ μετάνοια, καὶ νὰ μέ ἀναδείξῃ ἄξιον ἐργάτη τῶν ἐντολῶν του. Καὶ μείνε κοντά μου πάντοτε, ὡς ἐλεήμων καὶ συμπαθῆς καὶ φιλάγαθη, στήν παροῦσα ζωὴ θερμὴ προστάτης καὶ βοηθός, ἀπομακρύνοντας, ἀπὸ τὰ τείχη τῆς ψυχῆς μου τίς ἐφόδους τῶν ἐχθρῶν, καὶ καθοδηγώντας με στὴ σωτηρία, καὶ κατὰ τὸν καιρὸ τῆς ἐξόδου μου ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό, προστατεύοντας τὴν ἄθλια ψυχὴ μου, καὶ διώχνοντας μακριὰ ἀπ' αὐτὴν τίς σκοτεινές ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων· Καὶ (μείνε κοντά μου) κατὰ τὴ φοβερὴ ἡμέρα τῆς κρίσεως γλυτώνοντάς με ἀπὸ τὴν αἰώνια κόλαση καὶ ἀναδεικνύοντάς με κληρονόμο τῆς ἀνεκδιήγητης δόξας τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μας. Αὐτὴ τὴ δόξα μακάρι νὰ ἐπιτύχω, Κυρία μου ὑπεραγία Θεοτόκε, μέ τὴ δική σου μεσιτεία καὶ βοή-

ἀντιλήψεως, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡπρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ Ι. ΧΡΙΣΤΟΝ

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιοῦσιν, ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπὸ πάσης σκοτεινῆς καὶ νυκτερινῆς ἠδυπαθείας. Παῦσον τὰς ὀρμὰς τῶν παθῶν, σβέσον τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα. Τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐπαναστάσεις κατάστειλον καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρόνημα κοίμισον. Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός, γρήγορον νοῦν, σώφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ὕπνον ἐλαφρόν καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου καὶ τὴν μνήμην τῶν σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραστον ἔχοντας. Παννύχιον ἡμῖν τὴν σὴν δοξολογίαν χάρισαι εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ εὐλογεῖν καὶ δοξάζειν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἵπερένδοξε ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου

Θεία· Μέ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτόν πρέπει κάθε δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνηση, μαζί με τόν ἀναρχο Πατέρα του, καὶ μαζί με τό Πανάγιο καὶ ἀγαθό, καὶ ζωοποιό του Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΜΑΣ ΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ

Καὶ τώρα, Κύριε, πού πηγαίνουμε γιὰ ὕπνο, δός μας ἀνάπαυση σωματική καὶ ψυχική· καὶ διαφύλαξέ μας ἀπὸ τόν ὀλοσκότεινο ὕπνο τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἀπὸ κάθε σκοτεινὴ καὶ νυκτερινὴ ἀμαρτωλὴ ἠδονή. Πάψε τίς παρορμήσεις τῶν παθῶν, σβῆσε τὰ πυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, πού κινοῦνται μέ δόλο ἐναντίον μας· καταπράυνε τίς ἄτακτες κινήσεις τοῦ σώματός μας, καὶ κοίμισε κάθε γήινο καὶ ὑλικό τρόπο σκέψης. Καὶ δώρισέ μας, ὦ Θεέ, ἄγρυπνο νοῦ, συνετὴ σκέψη, καρδιά νηφάλια (γαλήνια), ὕπνον ἐλαφρό, καὶ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε σατανικὴ φαντασία. Κάνε μας νά σηκωθοῦμε στὸν καιρὸ τῆς προσευχῆς, στηριγμένοι στίς ἐντολές σου, καὶ ἔχοντας μέσα μας ἀμετακίνητη τὴν ἀνάμνηση τῶν ἐντολῶν σου. Χάρισέ μας τὴ δύναμη νά σέ δοξολογοῦμε ὅλη τὴ νύχτα, γιὰ νά ὑμνοῦμε, νά εὐλογοῦμε καὶ νά δοξάζουμε τό πάντιμο καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

καὶ Θεῶ ἡμῶν, καὶ αἰτησαι, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθῃμι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα.

(Εὐαγγέλιον).

Εἰρήνη πᾶσι. Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Σοί, Κύριε. (Ἀνάγνωσις Εὐαγγελίου).

Ἀπόλυσις.

Δέσποτα πολυέλεε, Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων, ἰκεσίαις τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τοῦ ἁγίου (τῆς ἡμέρας), οὗ τὴν μνήμην ἐορτάζομεν καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων.

Εὐπρόσδεκτον ποιήσον τὴν δέησιν ἡμῶν,

Δώρησαι ἡμῖν τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων ἡμῶν,

Ὑπερένδοξη ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ὀδήγησε καὶ πρόσφερε τὴν προσευχή μας στὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας, καὶ παρακάλεσέ τον, νὰ σώσει διὰ σοῦ τίς ψυχές μας.

Ἐσὺ ἡ ἐλπίδα μου ὁ Πατέρας, τό καταφύγιό μου ὁ Υἱός, ἡ σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, Ἁγία Τριάδα, δόξα σ' ἐσένα.

Ὅλη τὴν ἐλπίδα μου σ' ἐσένα τὴν ἀναθέτω, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη σου.

Κατὰ τὴν Καθαρὴ ἑβδομάδα:

(Εὐαγγέλιο).

Εἰρήνη σέ ὅλους. Καὶ στό πνεῦμα σου.

Ἄς ὑποκλίνουμε τὰ κεφάλια μας στὸν Κύριο.

Σ' ἐσένα, Κύριε. (Ἀνάγνωσις Εὐαγγελίου).

Ἀπόλυση.

Δέσποτα πολυέλεε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, μέ τίς πρεσβείες τῆς ἀμόλυπτης Κυρίας μας Θεοτόκου καὶ παντοτεινῆς Παρθένου Μαρίας, μέ τὴ δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πού δίνει ζωή, μέ τίς προστασίες τῶν τιμίων, ἐπουρανίων Δυνάμεων τῶν Ἀσωμάτων, μέ τίς ἰκεσίες τοῦ Τιμίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ φημισμένων Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων (μέ ὠραῖες νίκες) Μαρτύρων, τῶν ὁσίων (ἀσκητῶν) καὶ θεοφόρων (πού φέρουν τὸν Θεό μέσα τους) Πατέρων μας, τῶν ἁγίων καὶ Δικαίων Θεοπατόρων (προγόνων τοῦ Χριστοῦ) Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τοῦ ἁγίου

Σκέπασον ἡμᾶς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερῦγων σου, Αποδίωξον ἀφ' ἡμῶν πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, Εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον σου, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Εὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου. Κύριε, ἐλέησον. Ἵπερ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἵπερ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος. Ἵπερ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους. Ἵπερ εὐδώσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ. Ἵπερ τῶν ἀπολειφθέντων πατέρων, καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἵπερ τῶν ἐλεούντων καὶ διακονούντων ἡμῖν. Ἵπερ τῶν μισούντων καὶ ἀγαπώντων ἡμᾶς. Ἵπερ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις εὐχέσθαι ὑπὲρ αὐτῶν. Ἵπερ ἀναρρύσεως τῶν αἰχμαλώτων. Ἵπερ τῶν ἐν θαλάσῃ καλῶς πλεόντων. Ἵπερ τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων. Εὐξώμεθα καὶ ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσασμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων, καὶ ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων.		(τῆς ἡμέρας), τοῦ ὁποῖου τὴ μνήμη ἐορτάζουμε, καὶ ὅλων τῶν ἀγίων. Κάνε εὐπρόσδεκτη τὴ δέησή μας, Δώρισε σ' ἐμᾶς τὴ συγχώρηση τῶν σφαλμάτων μας. Σκέπασέ μας κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν φτερῶν σου. Διῶξε ἀπὸ μᾶς κάθε ἐχθρὸ καὶ ἀντίπαλο. Εἰρήνευσε τὴ ζωὴ μας· Κύριε, ἐλέησε ἐμᾶς καὶ τὸν κόσμο σου, καὶ σῶσε τίς ψυχές μας, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἄς εὐχηθοῦμε γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου. Κύριε, ἐλέησον. Γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς. Γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπό μας (...) καὶ ὅλη τὴ χριστιανικὴ μας ἀδελφότητα. Γιὰ τὸ εὐσεβές μας ἔθνος. Γιὰ κατευόδωση καὶ ἐνίσχυση τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ μας. Γιὰ τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας ποὺ ἀπουσιάζουν. Γ' αὐτούς ποὺ μᾶς ἐλεοῦν καὶ μᾶς ὑπηρετοῦν. Γιὰ ὅσους μᾶς μισοῦν, καὶ γιὰ ὅσους μᾶς ἀγαποῦν. Γι' αὐτούς ποὺ παρήγγειλαν σ' ἐμᾶς τοὺς ἀναξίους, νά εὐχόμεστε γι' αὐτούς. Γιὰ τὴν ἐπάνοδο τῶν αἰχμαλώτων. Γιὰ ὅσους πλέουν στὴ θάλασα μέ καλὸ σκοπὸ.

Εἶπωμεν καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν, τὸ Κύριε, ἐλέησον, (γ').

Τῇ μὲν Δευτέρᾳ καὶ, Τετάρτῃ:

Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθὴ, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ· ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ πρὸς Θεόν, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν, ἀεὶ μεσιτείαν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων, πολλῶν. Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου· ὅθεν σοι προσπίπτομεν· ρῦσαι πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Τῇ δὲ Τρίτῃ καὶ τῇ Πέμπτῃ.

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι

Δὶ' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Γιὰ ὅσους εἶναι κατάκοιτοι ἐξ αἰτίας ἀσθενειῶν.

Ἄς εὐχηθοῦμε καὶ γιὰ τὴν εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

Καὶ γιὰ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας πού ἔχουν ἀναπαυθεῖ προηγουμένως, γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους πού εἶναι θαμμένοι μέ εὐσέβεια ἐδῶ καὶ παντοῦ.

Ἄς ποῦμε καὶ γιὰ μᾶς, τό, Κύριε, ἐλέησον. (Τρίς).

Τῇ μὲν Δευτέρᾳ, καὶ Τετάρτῃ.

Εἶσαι προστάτης ὅλων, Ἀγαθὴ, πού καταφεύγουν μέ πίστη στό δυνατό σου χέρι (στήν προστασία σου)· διότι ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, πού λυγίζουμε ἀπό τό βάρος πολλῶν πταισμάτων, δέν ἔχουμε στοὺς κινδύνους καὶ στίς θλίψεις ἄλλη παντοτεινὴ μεσιτεία πρὸς τόν Θεό. Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, γί' αὐτό πέφτουμε μπροστά σου γονατιστοί· λύτρωσε ἀπό κάθε δύσκολη περίσταση ἐμᾶς τοὺς δούλους σου.

Τὴν δὲ Τρίτῃ καὶ Πέμπτῃ.

Βλέποντας ἡ Παρθένος, Χριστέ, τὴν ἄδικη σφαγὴ σου, θρηνώντας φώναζε σ' ἐσένα· γλυκύτατο τέκνο μου, πῶς πεθαίνεις ἄδικα; Πῶς κρέμασαι στό ξύλο, Ἐσύ πού κρέμασες στά νερά ὅλη τὴ γῆ; Μὴν ἐγκαταλείψεις μόνη, Εὐεργέτα πολυέλεε, ἐμένα τὴ Μητέρα καὶ δούλη σου, σέ παρακαλῶ.

Μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.
